

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ် ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာပနာ၊ ဝဇ္ဇ ဌာပနာ

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ်
	မတ်လ၊ ၂၀၂၅ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၅၀၀
မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း	ဘဦး
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင့်မိုလ်မိုလ် (နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
စာစစ်	ဟိန်းဆက်သွင်
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
	စုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၃၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၃၄
တန်ဖိုး	၁၅၀၀၀ ကျပ်

ခတ္တာခင်

ရေဒီယိုပန်းဆိုင် ၊ ခတ္တာခင်
ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၅
စာ ၃၂၈ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ ဝင်တီ
(၁) ရေဒီယိုပန်းဆိုင်

ရေဒီယိုပန်းဆိုင်
ခတ္တာခင်

နွေဦးနိဒါန်း

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ၊ အပတ်စဉ် တင်ဆက်ပေးနေကျဖြစ်တဲ့ တမ်းတရ လွမ်းရ အစီအစဉ်က ပြန်လည်ကြိုဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်ကို ပေးပို့လာတဲ့ တမ်းတလွမ်းရတဲ့စာလွှာတွေ အများကြီးထဲကမှ ဒီနေ့မှာတော့ ငယ်ငယ်က ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ကောင်မလေးအတွက်ဆိုပြီး ပေးပို့ ထားတဲ့စာလေးကို ဖတ်ပြချင်ပါတယ်”

ရေဒီယိုအစီအစဉ်တင်ဆက်သူသည် ကြည်လင်ပြတ်သားသည့် အသံကို ပိုပြီး သာယာအောင်ပြုလျက် အသံနေအသံထားကို ဂရုတစိုက် ဖြင့် စာလွှာကို စတင်ဖတ်၏။

“သူ့ကို ကျွန်တော်စတွေ့ခဲ့တာ ကျောက်စရစ်ခဲတွေ သောင်ထွန်း နေတဲ့ ချောင်းဖျားလေးမှာပေါ့၊ သူ့ကို ကျွန်တော်က”

ဖတ်လက်စစာ မဆုံးခင် အစလောက်မှာပင် ရေဒီယိုကို ဖောက်ခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ စောင့်နေတာက တစ်ခု၊ လာနေတာက တစ်ခုနဲ့ စိတ်မရှည်ချင်တော့။ အမေ့ဆီ သတိတရနဲ့ ပို့ပို့ဖြစ်နေတဲ့စာတွေက ခုထိ အလှည့်မရောက်နိုင်သေး။ ဒီအစီအစဉ်ကို တကယ်ပဲ နှစ်သက်သူတွေ များလှပါလား။ တစ်ခါလားလည်း ငယ်ငယ်ကချစ်ခဲ့ရတဲ့ ကောင်မလေးဆီ၊

နောက်တစ်ခါလည်း ငယ်ငယ်ကချစ်ခဲ့ရတဲ့ ကောင်မလေးဆီ ဒီလူ ပို့လည်း ပို့နိုင်လှ၏။ သူ့ကောင်မလေးက ဒီအစီအစဉ်ကို သိမှသိပါလေစ။

နွေဦးကတော့ အမေနဲ့ ဝေးကွာပြီးသည့်နောက်မှာ ဒီအစီအစဉ်ကို ရှာတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖုန်းနံပါတ်မသိ၊ ဆက်သွယ်စရာမရှိတော့သည့် အမေနဲ့ လုံးလုံးဝေးကွာနေပြီဟု ခံစားရတာကို မကြိုက်။ ခုတစ်လော ရေဒီယို အစီအစဉ်တွေမှာ ဝေးကွာနေသူတွေ ပြန်ဆုံစေဖို့၊ ပျောက်သောသူ ပြန်ရှာ တွေ့စေဖို့ဆိုတာမျိုးတွေ ရှိနေပြီဟု နှင်းနုဆီက ကြားသိခဲ့ပြီးနောက်မှာတော့ FM တစ်ခု၏ တမ်းတလွမ်းရဆိုသည့် အစီအစဉ်ကို ရှာတွေ့ခဲ့ပြီး အမေဆီ တမ်းတရကြောင်း စာတွေ ပို့ဖြစ်ခဲ့သည်။

အစပိုင်းမှာတော့ ဘယ်နေ့တွေမှာ လာမှန်းမသိ၊ လာသည့်ရက်ကို သိသော်လည်း အချိန်ကလွဲနှင့် ကိုယ့်အလှည့်ရောက်သလား၊ မရောက် သလား သေချာမသိရ။ ဘယ်သူမှန်းမသိ၊ ငယ်ငယ်ကချစ်ရတဲ့ကောင်မလေး ဆီ ဆိုသည့် စာကိုတော့ အပတ်စဉ်လိုလို ကြားရ၏။ နောက်တော့ အစီ အစဉ်လာသည့်အချိန်ကို သိသွားပြီး အချိန်မှန် စောင့်နေတတ်ခဲ့ပြီ။ တကယ်က အမေ့ကို တမ်းတရသဖြင့် အမေ ကြားသိစေဖို့ အဓိက ဖြစ် သော်လည်း အမေကတော့ နားထောင်သလား၊ ဒါမှမဟုတ် သို့ကလို အစီအစဉ်သစ်တွေ ရှိတယ်ဆိုတာတောင် သိလေသလား မသေချာ။ ဘာဖြစ် ဖြစ် အမေဆီရေးရသည့်စာတွေမို့ ရေဒီယိုမှာ ကိုယ့်စာလေးတွေနဲ့ စကား လုံးတွေကို တင်ဆက်သူက ခံစားမှုနဲ့ ပြန်လည်ဖတ်ပြသည့်အခါ မျက်ရည်ပဲ ရ၏။ ထို့အတူ ဩော်ငါဟာ ဒီလောက်တောင်ပဲ အမေ့ကို တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်ရပါလားဆိုပြီး ရင်ထဲမှာ တနင့်နှင့် ဖြစ်ရသည်။

အစီအစဉ်ပြီးသွားတိုင်း အမေမှ နားထောင်ဖြစ်ပါလေစ၊ နားထောင် ဖြစ်ရင်ရော ငါ့သမီးလေးဆိုပြီး ငိုလေမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာမှမဆိုင်သလို ဘာခံစားမှုမှမပြဘဲ အမှုအမှတ်မဲ့ နေလေသလား၊ မျိုးစုံတွေးပြီး စိတ်ပျက် အားငယ်သလိုလိုရှိကာ ရေဒီယိုကို ဘေးမှာထားပြီး လက်မှိုင်ချရသည့် နေ့ရက်တွေလည်းရှိသည်။

ဘာဖြစ်ဖြစ် နွေဦးကတော့ လက်မလျှော့။ ပို့သမျှစာတွေထဲက တစ်စောင်မဟုတ် တစ်စောင်ကိုတော့ အမေကြားမှာပါလေဟူသော စိတ်ဖြင့် သာ နေ့ရက်တွေကို ရှေ့ဆက်မြဲ။ သေချာတွေးကြည့်မှ အမေနဲ့ဝေးကွာ ခဲ့ရသည်မှာ ဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပြီ။ ဆယ့်တစ်နှစ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက် အများ

ရေဒီယိုပန်းဆိုင်

ကြီးပြောင်းလဲဖို့ လုံလောက်သည့်အချိန်ပဲဟု နွေဦးထင်သည်။ ဆယ့်တစ်နှစ်ကို မပြောနဲ့ ငါးနှစ်လောက်သည်ပင် လူတစ်ယောက်ကို မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ပြောင်းလဲစေသည်ပဲ မဟုတ်လား။

ကိုသူ့ကိုပဲ ကြည့်ပါလား။ တက္ကသိုလ်သွားသည့် ငါးနှစ်မျှ ကာလပတ်လုံး မတွေ့ရပေမဲ့ ပြန်ရောက်လာတော့ ကိုသူ့ကို နွေဦး လုံးဝ မမှတ်မိ။ ပုံမှန်ထက် ရှည်ထွက်လာတဲ့အရပ်ရယ်၊ ဖွံ့ထွားလာတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာရယ်၊ ရုတ်တရက် မမှတ်မိနိုင်သည့် အသံအောအောရယ်။ ပြီးတော့ နွေဦးမြင်ဖူးနေကျ မျက်နှာပေါက်မျိုးမဟုတ်ဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားတာကလည်း ကိုသူ့ကို မမှတ်မိနိုင်စရာ အကြောင်းတရားတွေ။

သို့ကလို့ပဲ အမေ့ကိုရော ပြန်တွေ့ရင် နွေဦး မှတ်မိနိုင်ပါ့မလား။ ခုထိ အာရုံထဲမှာ စွဲနေသည့် အမေ့ဟန်ပန်ဟာ ဆံပင်အုံထူထူ ရှည်ရှည်ကြီးနဲ့ ကော့စင်းနေသည့် မျက်တောင်ရှည်တွေအောက်က မျက်လုံးနက်နက်တွေ။ ပြီးတော့ အဖေ အင်မတန် မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားရသည့် အမေ့ရူပါ။

‘ဒါနဲ့များ အဖေက ဘာလို့ အမေ့ကို’

ရုတ်တရက် အမြင်တစ်ခုကြောင့် ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်လာသလိုလို။ မဟုတ်ဘူး၊ အဖေက အမေ့ကို သိပ်ချစ်တာ၊ အမေ့ကိုချစ်လွန်းလို့ အဲဒီလို လုပ်ခဲ့တာ။ ဒူးနှစ်ဖက်ကို ထောင်ပြီး မျက်နှာကို လက်နှင့်ယှက်ကာ မှောက်ချလိုက်သည်။

အမြင်တစ်ခုမှာ ပျောက်မသွားနိုင်သေး။

အခန်း (၁)

ဒီနယ်တစ်ဝိုက်ကို လက်ပံဒေသဟု ခေါ်ကြသော်ငြား လက်ပံပင် တစ်ပင်မျှမရှိ။ ဘာကြောင့် လက်ပံဒေသဟု အမည်တွင်သလဲ မသိရသော် လည်း စမ်းရေစီးသံနဲ့ ပန်းပေါင်းစုံရနံ့ကိုတော့ ဒေသအဝင်ကတည်းက ကြားနှင့်၊ ရနှင့်၏။ သီးနှံစိုက်ခင်းများ၊ ပန်းစိုက်ခင်းများဖြင့် အသက်မွေး သည့် နယ်ဖြစ်သဖြင့်လည်း သာ၍အေးချမ်းဖွယ်ရှိသည်။ စိုက်ခင်းပိုင်ရှင် တွေမှာ လက်ပံမြို့ပေါ်၌ အိမ်ရာအသီးသီး ရှိကြသော်လည်း အများအားဖြင့် စိုက်ခင်းထဲမှာသာ ယာယီအိမ်လေးဆောက်ပြီး နေသူတွေကများ၏။

နွေဦးတို့ သားအဖကတော့ နှင်းဆီစိုက်ခင်းကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ကြသူမို့ စိုက်ခင်း၏တစ်ဖက် မြေကွက်လပ်မှာ တိုက်ပုလေးတစ်လုံးကို အခိုင်အမာ ဆောက်ပြီး နေကြသည်။ အများတကာလို မြို့ပေါ်မှာ အိမ်မရှိ။ သို့တစေ စိုက်ခင်းထဲမှာနေရသည်ကို နှစ်ခြိုက်ပြီး စိတ်အေးချမ်းရသည်မို့ အဖေရော နွေဦးပါ မြို့ပေါ်မှာ နေထိုင်ဖို့ကို စိတ်ကူးမယဉ်ကြ။

မနက်ဆိုလျှင် အဖေကြော်ပေးသည့် ထမင်းကြော်နဲ့ကော်ဖီရယ်၊ နှင်းဆီတွေကို ဖောက်သည်လာယူကြသူများရယ်၊ စိုက်ခင်းအလုပ်သမားတွေ ကို လိုက်ပြီးစနောက်ရသည်ရယ်ကို နွေဦးမှာ သဘောကျမဆုံး။ အဲဒီထက်

ပိုရသည်က ကိုသူ့ကို နေ့တိုင်းတွေ့ရခြင်းပဲ မဟုတ်လား။

လက်ပံဈေးထဲမှာ ပန်းဆိုင်ကြီးဖွင့်ထားသည့် ကိုသူ့အမေက မနက် မနက်ဆို နွေဦးတို့ထံ နှင်းဆီတွေလာယူဖို့ ကိုသူ့ကို လွှတ်တတ်သည်။ ကိုသူ့လာပြီဆို မှန်ရှေ့ကို သာသာလေးတစ်ခေါက် အပြေးရောက်ပြီး ကိုသူ့ကို အပြုံးဖြင့်ကြိုဆို။ ပြီးရင် အလုပ်သမားတွေ အဆင်သင့်ခူးထားနှင့်သည့် နှင်းဆီပန်းရောင်စုံတွေကို ကိုသူ့ကိုပေး။ လိုအပ်လျှင် နှင်းဆီနီနီ တစ်ပွင့်လောက် အပိုလေးပေး။ နှင်းဆီပန်းတွေကို ရေတွက်နေသည့် ကိုသူ့ကို ခိုးငေး။ ဘဝဟာ ဘာဖြစ်နေနေ ကိုသူ့ ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်က ပါးချိုင့်ထဲ ခုန်ဆင်းချင်သည်မှာ နွေဦးရဲ့ အိပ်မက်တွေထဲက တစ်ခု။

ကိုသူ့ကတော့ နှင်းဆီပန်းတွေကို ရေတွက်ပြီးလျှင် ဘာမှမသိသလို နွေဦးကို အပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် ကြည့်မည်။ ပြီးလျှင် နှင်းဆီဖိုး ပိုက်ဆံရှင်းမည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ‘သွားပြီနွေဦး’ ဆိုကာ လက်တစ်ဖက်ကို သာသာလေး ပင့်ပြမည်။ ဒါပဲ။ နွေဦးမှာ သက်ပြင်းခိုးခိုးချပြီး ရင်တုန်ခွဲရသမျှက ကိုသူ၏ သွားပြီဆိုသည့် စကားလုံးအောက်မှာ နွမ်းလျကျန်ခဲ့ရခြင်း။ ကိုသူ့ဟာ နွေဦး အပေါ် အေးစက်တာမျိုးလည်းမဟုတ်။ မသိကျိုးကျွန် မပြုတာကလည်း အသေအချာ။

“သမီးရေ၊ ထမင်းစားကြရအောင်”

အိမ်ရှေ့ မန်ကျည်းပင်အောက်က ကွပ်ပျစ်မှာထိုင်ပြီး တွေငေးနေတုန်းမို့ အဖေအသံကို ချက်ချင်းမကြား။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နှင့်နေမှန်းမသိသည့် အဖေက နွေဦးမျက်နှာအနီးသို့ကပ်ပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ် လေးပြောမှ သတိဝင်လာသည်။ ထိုမှ ‘ရှင်၊ ဟုတ်ကဲ့ အဖေ’ ဟု ကပျာကယာ တုံ့ပြန်ရ၏။

အဖေက ‘ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ ဒီကလေး’ ဟု အပြစ်မမြင်သလို တစ်ချက်ဆိုပြီး အိမ်ထဲကိုဝင်သွားမှ နောက်က ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်ဝင်ရသည်။

အဖေက ထမင်းအိုးဆီ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ထမင်းခူးဖို့ပြင်မှ “နွေဦးရယ် လုပ်မယ် အဖေ”

ဟုပြောပြီး အဖေလက်ထဲက ပန်းကန်ကို လှယူရ၏။ သို့မှ အဖေက ဘာမှမပြောဘဲ နွေဦးထံ ပန်းကန်ကို အသာတကြည်ပေးပြီး ထမင်းစားပွဲမှာ နေရာယူသည်။ ထမင်းခူးပြီး အဖေကိုကမ်းပေးတော့ အဖေ

လှမ်းယူ၏ ထို့နောက်

‘ဘာဟင်းတွေ ချက်ထားတာလဲ’ ဟု သိချင်စိတ်ဖြင့် ဟင်းအိုးတွေကို အသာလှမ်းကြည့်သည်။

“ပန်းပွင့်ကြော်ရယ်၊ ပုစွန်ဆိတ်ကလေးတွေကို ရေရယ်၊ ဆား၊ နနွင်းနည်းနည်းရယ်နဲ့လျော်ပြီး သံပရာသီးလေး ညှစ်ထည့်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ မန်ကျည်းသီးကို ငရုတ်သီးစိမ်းနဲ့ချဉ်စပ်လေး ထောင်းထားတယ် အဖေ”

ဟင်းတွေကို တစ်ခုချင်းစီပြောပြတော့ “ကြားရတာ ဗိုက်က ပိုဆာလာပြီ” ဟုပြောရင်း အဖေ ထမင်းစားဖို့ ဟန်ပြင်၏။ နွေဦးချက်ထားသည့် ဟင်းတွေကို အဖေ အားပါးတရစားပြီဆို ဝမ်းသာရ၏။ ငန်သလား၊ ပေါ့သလားပင် မပြောနိုင်ဘဲ ‘ဘာချက်ချက် ကောင်းတယ်’ ဟုဆိုပြီး ထမင်းနှစ်ပန်းကန်လောက် ဆင့်စားလျှင်ပင် နွေဦးမှာ ထမင်းချက်ရကျိုးနပ်ပြီ။ ထို့အပြင် ကိုယ့်ဘာသာတော့ အချက်အပြုတ်မှာ ဆရာတစ်ဆူလို အထင်ရောက်ရသည့်အခါလည်းရှိ၏။

အသက်ခုနစ်နှစ်အရွယ်ကတည်းက အမေနဲ့ ကွဲကွာခဲ့ရသူမို့ အတော်သိတတ်လာချိန်မှာတော့ အချက်အပြုတ်နဲ့ အလျှော်အဖွပ်ကို ကျွမ်းကျင်နေခဲ့ပြီ။ ပန်းစိုက်ခင်းထဲက ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ပြန်လာတတ်သည့် အဖေ့ကို ဆီးကြိုပြီး အဖေ့အဝတ်တွေကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်နေအောင် လျှော်ဖွပ်နိုင်ခဲ့၏။ ထိုမျှမက မီးပူအရာ အချိုးကျကျကိုလည်း နွေဦးဟာ ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ပြီ။ တစ်ဖက်ကကြည့်လျှင် အမေမရှိသည်မို့ အမေ့အလုပ်တွေကို လုပ်ရပြီး အများသူငါ ဆော့ကစားချိန်မှာ နွေဦးဟာ မိန်းမတို့တတ်အပ်သည့်ပညာတွေနဲ့ ကျွမ်းဝင်ခဲ့သော်လည်း တစ်ဘက်ကကြည့်ပြန်တော့

“ဟယ်၊ ငယ်ငယ်လေးနဲ့တော်”

ဟူသည့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ချီးကျူးသံလိုလို၊ ကရုဏာသံလိုလို၊ စာနာသံလိုလိုတွေကို မကြားချင်ခဲ့။ အနည်းဆုံးတော့ နွေဦးလည်း နှင်းနုတို့လို ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ စိုက်ခင်းထဲမှာဖြစ်ဖြစ်၊ မြက်ခင်းထဲမှာဖြစ်ဖြစ် ပြေးလွှားချင်သည်လေ။ သို့တိုင် ထိုစိတ်ကိုတော့ အဖေရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ ထုတ်မပြခဲ့။

နွေဦးစိတ်ကတော့ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် အမေ့ကိုတွေ့ရဖို့နဲ့ အဖေနဲ့ အတူတူ ထမင်းလက်ဆုံ စားရဖို့ပါပဲ။ အမေနဲ့တွေ့ရဖို့ဆိုလျှင် ဘယ်လောက်

ရေဒီယိုပန်းဆိုင်

ကြာပါစေ စောင့်နိုင်သည်ကလည်း နွေဦး၏ စိတ်စွမ်းအားတစ်မျိုး။ သို့ကလို စိတ်စွမ်းအားကို အဖေပဲပေးထားသည်မဟုတ်လား။ အဖေဟာ အမေနဲ့ မပြေမလည်ဖြစ်ရပေမဲ့ နွေဦးရှေ့မှာတော့ အမေမကောင်းကြောင်း တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး။ အဖေရှေ့မှာ အမေ့ကို မည်၍မည်မျှ တမ်းတရကြောင်း ဆိုမိလျှင်လည်း တစ်နေ့တော့ အမေနဲ့ပြန်တွေ့မှာပါဟု နွေဦးလက်တွေ့ကို ဖွဖွကိုင်ပြီး နှစ်သိမ့်တတ်မြဲ။ ရံဖန်ရံခါ အဖေဟာ သိပ်ကြင်နာတတ်ပြီး ရံဖန်ရံခါမှာတော့ အဖေမျက်လုံးတွေဟာ ဘီလူးတစ်ကောင်စီးထားသလိုဟု မြင်လာသည့်အခါ အဖေမျက်လုံးတွေကို နွေဦးမှာ အတင်းရှောင်ဖယ်မိ၏။

အထူးသဖြင့် နွေဦးမြင်ခဲ့ရသည့် နွေတစ်ညကလို။ အဖေ မျက်လုံးတွေကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် အဲဒီနေ့ညကလိုမျိုး မမြင်ချင်တော့။ တကယ်တော့ ပြီးခဲ့သည့် ထိုနေ့ညမှာ နီရဲပူကျစ်နေသည့် အဖေမျက်လုံး တွေကို နွေဦးမြင်လိုက်ကြောင်း အဖေဟာ ခုထိမသိသေး။ နွေဦးကလည်း မပြောပြဖြစ်။ မပြောပြဖြစ်ဆိုသည်ထက် မပြောပြဝံ့တာ။

ခုလည်း ထစ်ခဲနဲဆို အတွေးကျယ်တတ်သည့် နွေဦးဟာ ထမင်း စားနေရင်း ဟိုဒီလျှောက်တွေးနေမိပြီပဲ။ ထမင်းလုတ်ကို နှုတ်ခမ်းဝမှာ တွေ့ပြီး ငြိမ်သက်နေမိ၏။ နွေဦးဟာ တစ်ခုခုဆို ဒီလိုပဲ။

“ဘာလို့လဲ၊ ထမင်းစားမကောင်းဘူးလား သမီး”

အဖေက အားပါးတရ စားနေရင်း နွေဦးကိုကြည့်ကာမေးမှ “ရှင်” ဟုဆိုကာ အဖေ့ကို ပြန်ကြည့်မိ၏။ ပြီးမှ ဘာပြောရမည်မှန်းမသိဖြစ်ကာ ယောင်ယမ်းပြုံးပြမိသည်။

“ဒါနဲ့ အဖေ”

“ဟင်”

အဖေက ထမင်းစားမပျက် ပြန်ထူးတော့ အဖေမျက်နှာကို ဝေး ကြည့်မိသည်။ အဖေဟာ ဆံပင်ဖြူသည့်အရွယ်ကို ရောက်နေပြီလား နွေဦး မသိ။ သို့သော် အဖေခေါင်းမှာ ဆံပင်ဖြူ ထိုးထိုးထောင်ထောင်တွေကို အတိုင်းသား မြင်တွေ့နေရသည်။ ဒီလိုဆိုတော့ အဖေဟာ နှင်းဆီတွေကို ပျိုးထောင်ရလွန်းလို့ ပင်ပန်းတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် နွေဦးကို ပျိုးထောင် ရတာ ပင်ပန်းလွန်းလို့လားဟု ရောက်တတ်ရာရာ တွေးမိပြန်သည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် အဖေ ပင်ပန်းတာကတော့ အသေအချာ။

“FM မှာလေ ပျောက်သွားတဲ့သူတွေနဲ့ ပြန်တွေ့နိုင်တဲ့ အစီအစဉ်

ရှိတယ်သိလား”

အဖေက ထမင်းပန်းကန်ကိုသာ ကြည့်မြဲကြည့်ပြီး “အင်း”ဟု တစ်ခွန်းဆိုသည်။

“အဲဒါလေ နွေဦးရယ် အမေနဲ့ပြန်တွေ့ချင်လို့ စာတွေပို့နေတယ်”

အဖေအကြည့်သည် နွေဦးထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ၏။ ဘာမှတော့ မပြော။ စိတ်အလိုမကျသည့် အကြည့်မျိုးမဟုတ်။ အဖေဟာ ဒီလိုပဲ အမေအကြောင်း နွေဦးဘယ်လောက်ပြောပြော စိတ်မတိုတတ်။ ကဲ့ကွာသွား ကြသည့်အချို့သော ဇနီးမောင်နှံတွေဆို သားသမီးတစ်ဦးဦးက အဖေ၊ အမေအကြောင်း တစ်ခုခုပြောပြီဆို စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်တာတွေ နွေဦး မြင်ဖူး၏။ အထူးသဖြင့် ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ။ အဖေကတော့ သို့ကလိုမဟုတ် အမေအကြောင်း သိလိုစိတ်ဖြင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ စီကာပတ်ကုံး မေးလျှင် တောင် တစ်ခုမကျန် အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြတတ်သူမျိုး။ နွေဦးမှာ အဖေကို ကြည့်ကာ ဝမ်းသာရသလို အထူးအဆန်းလည်း ဖြစ်ရသည်။ ဒီလိုဆိုပြန် တော့ အဖေဟာ အမေကို ဘာလို့များ အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့ရပါလိမ့်ဟု တွေးကြည့် သည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။ သို့တစေ အဖေကို တည့်တည့်ကြီး မေးချ လိုက်ဖို့တော့ နွေဦးမှာ သတ္တိတွေ အတော်လိုသေး၏။

“ဘယ်ကိုပို့တာလဲ FM ကိုလား”

အဖေအမေးကို နွေဦးက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

“နွေဦးစာက အခုထိ အလှည့်မရောက်သေးဘူး၊ ဖွင့်လိုက်တိုင်း ငယ်ငယ်က ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ကောင်မလေးဆီဆိုတဲ့ စာနဲ့ပဲ တိုးနေတာ”

အဖေက နွေဦးစကားကြောင့် ပြုံး၏။

“အစီအစဉ်ကို ပြီးအောင်နားထောင်မှပေါ့”

“နားထောင်တယ် ပါမလာဘူး၊ စောင့်ရတာ မောလာပြီ”

“ပို့ထားတယ်ဆိုရင် အလှည့်ရောက်လာမှာပေါ့၊ သမီးလိုပဲ ပို့တဲ့ သူတွေ များနေလို့နေမှာပေါ့”

အဖေစကားကြောင့် စားလက်စ ထမင်းကိုရပ်ပြီး အဖေကို ကြည့်မိ သည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးတွေ မှေးဝင်သွားသည်ထိ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ နွေဦးလိုပဲ အမေကို သတိရနေသူတွေ

ရေဒီယိုပန်းဆိုင်

အတော်များနေမှာပဲ”

“အမေပဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အဖေလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အစ်ကိုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ ချစ်သူလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ လောကမှာ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို လွမ်းနေနိုင်တာပဲ၊ မလွမ်းတတ်တဲ့သူဆိုတာ ရှိမှမရှိတာ”

“ဒါဆို အဖေလည်း အမေ့ကို လွမ်းနေတာပဲလား”

နွေဦး၏ အငိုက်မိအမေးကြောင့် အဖေက “ဟင်”ဟု တစ်ခွန်းဆိုသည်။ စက္ကန့်မျှ ဘာမှမပြောဘဲ နွေဦးကိုသာ ကြည့်နေလေ၏။ ပြီးမှ စားလက်စ ထမင်းပန်းကန်ကိုယူကာ ထဖို့ပြင်သည်။

“သမီး လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်၊ ပန်းကန်တွေ အဖေဆေးလိုက်မယ်”

အဖေကတော့ စကားလမ်းလွှဲပြီဟု စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ပြုပြီး နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်ရှုံ တစ်ချက် ပြုံးဖြစ်သည်။ အဖေ ပန်းကန်ဆေးမယ်ဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့။ နှင်းနုဆီ အလည်သွားလို့ရပြီ။ အကြာကြီးမဟုတ် ခဏလေး။ အဖေက အပြင်ကို အကြာကြီးထွက်သည်ကို မကြိုက်။ ‘လုပ်စရာ မရှိလျှင် နှင်းဆီခင်းထဲလာနေ၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်မှာအိပ်နေ’ဟု ပြောတတ်သည်ပဲ။

ကြည်စက်နေသည့် ရေတွေကိုထိကြည့်တော့ ရေတွေက ကြည်ဆိုမှ တကယ်ကြည်ကြည်မြဲမြဲ။ လဲ့လဲ့လှုပ်နေသည့် ရေလွှာပါးပါးလေး အောက်မှာတော့ ကျောက်စရစ်ခဲလေးတွေ အရွယ်စုံလို့နေ၏။ နွေဦးတို့ စိုက်ခင်းတွေရှိရာဘက်သည် လက်ပံမြို့၏အစွန်ဖြစ်သဖြင့် လက်ပံချောင်းဖျားလည်း ဖြစ်သေးသည်။

လက်ပံချောင်းမှာ လက်ပံမြစ်ကြီးက ခွဲထွက်လာပြီးမှ လက်ပံမြို့ကို သွယ်ရစ်ထားသည်။ ဒီမှာဘက်ဆီမတော့ တောင်တွေ၊ စမ်းချောင်းတွေ ချည်းပဲမို့ လက်ပံချောင်းဟာလည်း အဆုံးသတ်ရသည်။ ဒီတော့ နွေဦးတို့ နေရာဘက်ဟာ လက်ပံချောင်း ဆုံးရာဘက်ပေါ့။

သို့တစေ မြို့ပေါ်နဲ့ သိပ်မဝေး။ မဝေးဆို လက်ပံမြို့ကလည်း အကျယ်ကြီးမဟုတ်။ လက်တစ်ဝါးသာသာရယ်ရှိပြီး မြို့ပတ်ပတ်လည်မှာ

တောင်တန်းတွေရှိမည်။ နွေဦးတို့ အစွန်အဖျားဘက်မှာဆို စမ်းချောင်းတွေ နဲ့ တောင်ကုန်းတွေရှိမည်။ စိုက်ခင်းတွေကတော့ ချောင်းဖျားဘက်မှာစိုက်လို့ အကောင်းဆုံးနဲ့ အဖြစ်ထွန်းဆုံး။

လက်ပံဈေးထဲမှာတော့ လက်ပံချောင်းဖျားဆီကထွက်သည့် ဒေသ ထွက်သီးနှံတွေ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေနဲ့ပန်းမျိုးစုံ၊ ပြီးတော့ လက်ပံချောင်း ထဲကရတဲ့ ရွှံ့တလူးလူး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ငါးပုစွန်တွေ။ တိုးတက်မှု အလျင်အမြန် မရှိသော်လည်း အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ဒေသရနံ့သင်းသည့် လက်ပံကိုတော့ နွေဦးချစ်သည်။

လက်ပံဟာ အမေရဲ့ မွေးဇာတိပဲ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ နွေဦး မွေးဖွားကြီးပြင်းရာနေရာ။ အဖေနဲ့အမေဟာ လက်ပံမှာပဲ တွေ့ခဲ့ကြသတဲ့။ အဖေကတော့ လက်ပံဇာတိမဟုတ်ပေမဲ့ အမေနဲ့တွေ့ပြီးမှ လက်ပံမှာ အခြေချဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သူမို့ နွေဦးကိုလည်းမွေးရော လက်ပံက မခွာနိုင် ဖြစ်ရသူ။ အဖေ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ လက်ပံကို စွန့်ချင်ပုံလည်းမပေါ်။ အမေ အရိပ်တွေနဲ့ပြည့်နေတဲ့ လက်ပံကို အဖေ ဘယ်မှာကျောခိုင်းရက်ပါ့မလဲလေ။ နွေဦးသိတာပေါ့။

“စကားလည်း မပြောဘူး၊ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

ရေတွေကို လက်နဲ့တို့ထိနေသည့် နွေဦးအနီးကို နှင်းနုက ကပ်လာ ပြီး မေး၏။ နှင်းနုကိုကြည့်ပြီး နွေဦး ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းခါ ပြလိုက်၏။

“မတွေးပါဘူး”

“တွေးနေပါတယ်”

ဆင့်ပြောလာသည့် နှင်းနုစကားကြောင့် နွေဦးလည်း ထပ်ပြုံး ဖြစ်၏။

“ရေတွေက ကြည်စက်နေတာပဲ”

“ဘာလဲ၊ ခုမှသိတာလား၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက သိလာပြီ တော့”

“အင်း၊ ခုမှတွေးမိတာ၊ လက်ပံချောင်းထဲကရေတွေ အမြဲ နောက်နေတာကို ကြည့်ပါလား၊ ဒီဘက်ကိုရောက်တော့ ဘာလို့ ခုလို ကြည်စက်သွားလဲ မသိဘူး၊ ပြီးတော့ ရေကလည်း တိမ်တိမ်လေးရယ်၊ ကျောက်ခဲလေးတွေကလည်း သေးသေးလုံးလုံးလေးတွေ”

နွေဦးက ရေတွေကို လက်နဲ့တို့ထိမယုက် နှင်းနုကိုမကြည့်ဘဲ

ရေဒီယိုပန်းဆိုင်

ပြောရင်း ရေထဲက ကျောက်ခဲလေးတစ်လုံးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။
ပြီးမှ ပြောလက်စ စကားမဆုံးသေးဟန်ဖြင့်

“လှလိုက်တာ”

ဟု တိုးဖွဖွ တစ်ခွန်းဆိုသည်။

“လက်ပံချောင်းက နောက်မှာပေါ့၊ အကျယ်ကြီး၊ ပြီးတော့ အနက်ကြီးလေ၊ မြို့နေလူတွေနဲ့လည်း နီးတယ်၊ လက်ပံဈေးဆိုတာကလည်း ချောင်းကို နောက်ခံထားတာ၊ အမှိုက်ကျတော့ ချောင်းထဲကို ပစ်တဲ့သူက ရှိသေး၊ ချောင်းဖျားဆိုတာက မြို့နေလူတွေနဲ့လည်း မနီးဘူး၊ ပြီးတော့ တောင်တွေလည်းရှိတော့ တဖြည်းဖြည်း တိမ်သွားရော၊ ဒီတော့ ရေကလည်း ပိုကြည်လာတာပေါ့”

နှင်းနုအပြောကြောင့် နွေဦးက ချောင်းနံဘေးမှာ ထိုင်နေရင်း ပြန်မော့ကြည့်သည်။ ထို့နောက် စဉ်းစားသလို တစ်ချက်ပြုရင်း

“နင်က တယ်သိပါလား” ဟုပြောတော့ နှင်းနုက ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။

“ဘာခက်လို့လဲ၊ ကျောင်းတုန်းက သင်္ချာနှစ်ထပ်ကိန်းကမှ ဒီထက် ပိုခက်တာ”

နှင်းနုကပြောပြီး နွေဦးနံဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို လည်း မဲ့သလို တစ်ချက်ပြုလိုက်သေး၏။ သင်္ချာပစ္စည်းအကြောင်း ပြောလိုက်မိ၍ထင်။ ကျောင်းတုန်းက နှင်းနု သင်္ချာအလွန်ညံ့၏။ သို့ကလိုပင် နွေဦးလည်း မတော်။ သင်္ချာချိန်ဆို အမြဲတစေ အိပ်ငိုက်ပြီး အိမ်သာကို အကြောင်းပြထွက်ရသည်မှာလည်း အလုပ်တစ်လုပ်။ အိမ်သာကို တစ်ခါ သွားလျှင် စာသင်ချိန်တစ်ချိန်မျှ ကြာတတ်ပြီး သင်္ချာချိန်ပြီးလုနီးမှ ပြန်လာတတ်၏။ ကြာတော့ နွေဦးနဲ့နှင်းနုအထာကို သင်္ချာဆရာမလည်း နပ်လာပြီ။ တစ်ခါက နှစ်ခါဆို ပေးမထွက်တော့။ သို့ကလိုဆို ဗိုက်နာတယ်၊ ဗိုက်အောင့်တယ်ဆိုပြီး စမ်းသပ်မရသည့်ရောဂါ ဖြစ်ကြပြန်သည်။ ခုနေ တွေးကြည့်လျှင် တကယ်ရယ်ချင်စရာ။

သင်္ချာညံ့သည်ဆိုသော်ငြား နွေဦးတို့ တုံးအလိုမဟုတ်။ အတွက် ပစ္စည်းတွေကို စိတ်မဝင်စားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားသည့် ဘာသာရပ်ဆိုလျှင် ဘယ်အချိန် သင်ရ သင်ရ တက်ကြွနေတတ်တာပဲ မဟုတ်လား။ အထူးသဖြင့် စိုက်ပျိုးရေးတွေ ပါဝင်တတ်သည့် ပထဝီဝင်လိုဘာသာရပ်

မျိုးနဲ့ သိပ္ပံဘာသာရပ်တွေ။ နွေဦးဟာ စိုက်ခင်းတွေထဲမှာ ပြေးလွှားကြီးပြင်း ခဲ့ရလို့နဲ့တူပါရဲ့။ မျိုးစေ့တွေနဲ့ အပင်တွေကို စိတ်ဝင်တစားရှိပြီး မြေကြီး အကြောင်းတွေကို သိချင်သည်မှာလည်းအမော။

“နှင်းနု”

ရေတွေကို ထိကြည့်နေရင်းက “ဟင်”ဟု သာသာ တစ်ချက် ခွန်းတုံ့ပြီး နွေဦးကို နှင်းနု လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျောင်းတွေ တက်ရတော့မယ်နော်”

“အင်း မြန်လိုက်တာနော်၊ တက္ကသိုလ်ကို သွားချင်တယ်ဆိုပေမဲ့ လက်ပံကို မခွဲချင်သေးဘူး၊ အထူးသဖြင့် ငါ့စိုက်ခင်းလေးတွေ၊ ဟင်း ငါမရှိရင် ငါ့စိုက်ခင်းလေးတွေ ဘယ်သူက ကြည့်ပါ့မလဲ”

နှင်းနုအပြောနဲ့ ဟန်ပန်ကြောင့် နွေဦး ရယ်ချင်သွား၏။ စိတ်ထဲက ‘အပိုတွေ’ဟု တစ်ခွန်းဆိုမိသည်။

“အမယ်လေး အပိုတွေ လုပ်နေပြန်ပြီ၊ နင်ရှိတော့ရော စိုက်ခင်း တွေကို ကြည့်လို့လား၊ နင့်အမေနဲ့အဖေပဲ ပြုစုရတာကို၊ တကယ်ပါပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ အပင်တွေကို ငါ ကြည့်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိုက်ခင်း ကို တစ်နေကုန် ထိုင်ကြည့်နေရတာ ပျင်းစရာကောင်းတယ် မထင်ဘူးလား၊ ရေလောင်းထားပြီးရင် ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလို့ရနေတာကို ဘာတွေက ဘယ်လို ဖြစ်လို့ အဖေ စိုက်ခင်းထဲကို ခေါင်းဝင်မတတ် ကြည့်နေလဲ နားမလည်ဘူး၊ အချိန်တန်ရင် အပင်က အသီးသီးမှာပဲကို”

“ဟဲ့ အဲဒီလိုအပင် ဘယ်မှာရှိလို့လဲ၊ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဘယ် အပင်က အသီးသီးမှာလဲ၊ ပြုစုပျိုးထောင်နေမှ အပင်ဆိုတာ အသီးသီး မှာပေါ့၊ နင့်ကို ငါ တော်လှပြီထင်နေတာ၊ နင်က ငါထင်သလို မဟုတ်ဘူးပဲ”

“အာ အဲဒီလိုလား၊ ဒါနဲ့ နွေဦး”

“ဘာလဲ”

“နင် ဘယ်တက္ကသိုလ် တက်မှာလဲ”

“ငါလား”

“အင်း”

နွေဦး ခေတ္တငြိမ်သွား၏။ ဘယ်တက္ကသိုလ်ကို တက်ရမှာပါလိမ့်၊ အထက်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက မစဉ်းစားရသေးဘူးမဟုတ်လား။ နွေဦး ဘဝမှာ ဘာကြီးဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့၊ ဘယ်

ရေဒီယိုပန်းဆိုင်

တက္ကသိုလ်ကိုမှ တက်ချင်လှပါချေရဲ့ဆိုပြီးလည်း စိတ်ကူးမယဉ်ဖူးဘူး။ သို့တိုင် စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတာတစ်ခုက အဖေနဲ့အတူ အိုးမကွာအိမ်မကွာ နှင်းဆီခင်းတွေကို လှလှပပ ပျိုးထောင်ချင်တာပဲဖြစ်၏။ နှင်းဆီမျိုးစေ့လေး တွေကို ပျိုးမည်။ တဖြည်းဖြည်း ကြီးရင့်လာသည့် နှင်းဆီပင်လေးတွေကို ငေးမည်။ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်လေးတွေပေါ် ယီးလေးခိုနေတတ်သည့် နှင်းစက် လေးတွေကိုကြည့်ရင်း ပီတိဖြစ်မည်။ ပြီးတော့ နှင်းဆီခင်းကြီးကို ခုထက် ပိုပြီး ကျယ်ပြောလာအောင် စွမ်းဆောင်ချင်သည်။ ခုချိန်ထိ နှင်းဆီ တစ်ပင် တလေမှ နွေဦးလက်ဖြင့် မပျိုးဖူးသေး။ နှင်းဆီခင်းထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေသည့် အဖေ့ကိုကြည့်ရင်း ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်လောက်တော့ နှင်းဆီကို ကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးကြည့်ချင်သည်။

ဒီလိုဆိုတော့ နွေဦးဟာ နှင်းဆီပျိုးသူ ဖြစ်ချင်တာပဲပေါ့။

“ငါက နှင်းဆီစိုက်ချင်တာ၊ အဖေ့လို”

“ဘာ”

နှင်းနုက နွေဦးအဖြေကိုကြားပြီး အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်၏။

“ဘာလဲ နင့်စိတ်ကူးကလည်း၊ ငါက ဘယ်တက္ကသိုလ် တက်ချင်လဲ မေးတာလေ”

“အင်းလေ၊ နှင်းဆီတွေ ပျိုးချင်ပါတယ်ဆို၊ စိုက်ပျိုးရေး တက္ကသိုလ် တက်လို့ရတာပဲမဟုတ်လား”

“အာ၊ ဟုတ်သားပဲ၊ အင်းလေ ကောင်းသားပဲ”

“နင်ကရော”

“နင်က စိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်တက်မယ်ဆို ငါလည်း လိုက်တက် ရမှာပေါ့”

“ဘာရယ်၊ အာ အဲဒီလို မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ နင် ဝါသနာ ပါတာလုပ်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဘာကိုဝါသနာပါလဲ ခုထိ သေချာမသိဘူး၊ သေချာတာက နင်နဲ့မခွဲချင်လို့ ငါလည်း စိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်တက်မယ်”

နှင်းနုအပြောကြောင့် ကျေနပ်သလို တစ်ချက်ပြုံးဖြစ်သည်။

“အမယ်လေး၊ နင်တော့ ရည်မှန်းချက် တကယ်ကြီးတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

နှင်းနုက ပြုံးစစနဲ့ပြောတော့ နှစ်ယောက်သား ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

နှင်းနုလိုသူငယ်ချင်းရှိတာ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်သလဲ။ ဘဝမှာ ကိုယ်ဘာဖြစ်ချင်သလဲတောင် မသိတဲ့သူက သူငယ်ချင်းဖြစ်ချင်တာကို လိုက်ပြီး ဖြစ်ချင်သည်တဲ့။ နှင်းနုဟာ အဲဒီလို ချစ်စရာကောင်းသူ။

“ငါ့အိမ်မှာလည်း စိုက်ခင်းရှိလို့ စိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်တက်တာ နော်၊ နင့်ကိုချစ်လို့မဟုတ်ဘူး”

နှင်းနုက နွေဦးကို မျက်စောင်းမဝင့်တဝင့် ကြည့်ဆိုတော့ နွေဦး မရယ်ဘဲမနေနိုင်။ ဟန်မဆောင်တတ်ဘဲ ဟန်ဆောင်နေလိုက်ပုံများ။

“စိုက်ခင်းရှိတိုင်းသာ စိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ် တက်ရရင် လက်ပံ တစ်မြို့လုံး စိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းဆင်းတွေချည်း ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ”

“ဟီး၊ ဟုတ်တယ်နော်”

နှင်းနုပြောသလို တက္ကသိုလ်သွားရမယ့်ရက်က အမှန်ပဲ နီးလာခဲ့ပြီ။ တကယ်က လက်ပံကို မခွာချင်သေး။ ခဏတာ ပညာသင်ဖို့ အဝေးကို သွားရသည်ဆိုသော်ငြား တက္ကသိုလ်က ပြန်လာရင် ကိုသူ ပြန်လာတုန်းကလို အဖေရယ် နွေဦးကို မမှတ်မိတော့ရင် ခက်ရချည့်ဟု မဆီမဆိုင် တွေးမိသေး သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝကို ဒီထက်ပို ရှေ့ဆက်နိုင်ဖို့၊ အဖေကို ဒီထက်ပိုပြီး ကူနိုင်ဖို့၊ ပြီးတော့ အမေနဲ့ နီးသည်ထက်နီးနိုင်ဖို့ တက္ကသိုလ်ကို သွားသင့် တာပဲဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်နေပြန်သည်။

အထူးသဖြင့် နှင်းဆီပျိုးသူဖြစ်ချင်တဲ့ စိတ်ကူးတွေပေါ့။ စိုက်ပျိုးရေး တက္ကသိုလ် တက်ရရင်တော့ နှင်းဆီတွေ ခုထက်ပိုပြီး လှပဖူးပွင့်နိုင်မှာပဲ။ ခုနေတော့ နွေဦးတို့နှင်းဆီခြံဟာ နွေဦးလိုချင်သလောက် ခရီးမပေါက်သေး။ အပွင့်မစုံသည်မို့ အရောင်လည်း မစုံနိုင်သေး။ သို့ကလို့ပင် ရနံ့လည်း မစုံနိုင်သေးဘူး မဟုတ်လား။

“နွေဦး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“ဟင်၊ ကိုသူ”

နှင်းဆီခင်းထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်နေခိုက် နောက်ပါးဆီက ကိုသူရောက်နှင့်နေသည်ကို သတိမပြုမိ။ နှင်းနုနဲ့တွေ့ပြီး ပြန်လာတော့ အဖေက နှင်းဆီခင်းထဲ ရောက်နေပြီ။ ဒီတော့ နွေဦးလည်း ဘာရယ်မဟုတ် နှင်းဆီခင်းထဲကို လိုက်လာခဲ့ခြင်းသာ။ ဟိုတုန်းကတော့ နှင်းဆီခင်းထဲကို

ရေဒီယိုပန်းဆိုင်

ရောက်ပြီဆို နှင်းဆီပွင့်တွေကိုသာ လှလိုက်တာဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်ဆို တတ်ပြီး ဒီအပွင့်တွေ ဖြစ်တည်လာပုံကို ယောင်လို့ပင် မစဉ်းစားဖြစ်ခဲ့။ ခုတော့ စိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်ကို သွားမှာဟု နှင်းနုနု ပူပူနွေးနွေး ပြောဖြစ်ခဲ့ သည်မို့ နှင်းဆီပွင့်တွေကို တမေ့တမော ငေးကြည့်နေမိ၏။

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်း နည်းနည်းလျှောက်ကြည့်နေတာ”
“ဦးလေးရော”

“အဖေက ဟိုဘက်မှာ” ဟု အဖေရှိရာကို ညွှန်ပြပြီး ကိုသူ့ကို တစ်ချက်ငေးမိ၏။ ကိုသူဟာ အိမ်နေရင်းပဲ ချက်ချင်းထလာလေသလား မသိ။ ဂျင်းဘောင်းဘီတိုကို တီရှပ်အနီဖြင့် တွဲဝတ်ထား၏။ တီရှပ်အနီ ဆိုသော်လည်း သစ်လွင်နေသည့် အနီမျိုးမဟုတ်။ ရေလျှော်ပါများလို့ အရောင်ဖျော့နေပြီဖြစ်သည့် အနီဖျော့မျိုး။ အရောင်မှာ မညီမညာဖြစ်ပြီး ရင်ဘတ်တစ်ဝိုက်မှာတော့ စွေးစွေးနီပြီး အောက်ဖျားတွေမှာ ဖျော့တော့ နေကြပြီ။ လက်ဖျားတွေမှာတော့ အနီရောင်ကိုပင် သိပ်မတွေ့ရတော့။ ကြိုက်လွန်းအားကြီးလို့ ဒီအင်္ကျီတစ်ထည်ကိုပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ ဝတ်သလိုမျိုး၊ သူ့အနီရောင်မှာ အနီစပ်တွေ ဖြစ်လို့နေကြ၏။

နွေဦးက ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ကိုသူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြည့်နေ ခိုက် ကိုသူပါ နွေဦးအကြည့်တွေကို သတိပြုမိသွားပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပြန်နဲ့ ကြည့်နေပြန်သည်။ ထို့နောက် နွေဦးမျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်ပြီ

“ဘာတွေ ကြည့်နေတာလဲ” ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် လေသံနှင့် တစ်ခွန်းဆိုသည်။ ထိုမှ နွေဦးမှာ သတိဝင်လာ၏။

“အာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုသူ့အင်္ကျီ”

နွေဦးဟာ ဘယ်တော့မဆို စိတ်ထဲကအရာကို လှစ်ပြတတ်သူ။ ငယ်သူမို့လည်း အရှိကိုအရှိအတိုင်း နေရတာကိုပင် စိတ်ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခု အဖြစ် မှတ်ယူထားသူမဟုတ်လား။ ဒီတော့ နွေဦးမှာ တိတ်တိတ်လေး ခိုးငေးရသူ၊ အိပ်မက်ထဲ ထည့်မက်နေရသူ ဖြစ်ပါစေဦး၊ ကိုသူဟာ ညစဉ် နွေဦးအိပ်မက်ထဲကို ရောက်လာရင် ကောင်းမှာပဲဆိုသည့် စကားမျိုးကအစ မပြောဝံ့တာမျိုးမရှိ။ လူတစ်ယောက်က တခြားတစ်ယောက်ကို မေတ္တာ ရှိတာ၊ ချစ်တာဟာ မင်္ဂလာပဲဟု မှတ်ယူထားသူပီပီ ကိုသူ့ရှေ့မှာဆိုတိုင်း ဘယ်တော့မှ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ပုံမျိုးလည်းဖြစ်မနေ။ အခုလည်း ကိုသူ့ကို ရှေ့တည့်တည့်မှာထားပြီး ကိုသူ့ပုံစံဟာ ဘယ်အခြေအနေဖြစ်နေသလဲ

ပြောပြလိုက်ဖို့ ဝန်မလေး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကိုသူက နွေဦးကို ကြည့်မြဲကြည့်ပြီး မသိသလို ဆက်မေးတော့
နွေဦး တစ်ချက်ပြုံးသည်။

“ကိုသူကလည်း၊ ကိုသူ့အင်္ကျီကို ကြည့်ဦးလေ၊ နှစ်ပေါက်အောင်
ဒီတစ်ထည်ကိုပဲ စွဲဝတ်ထားတဲ့ပုံနဲ့၊ ကိုသူ့မှာ ဒီလောက်ပဲ အင်္ကျီရှားသလား”

ထိုမှ ကိုသူက စိတ်လိုလက်ရပြုံး၏။

“နင်ကတော့လေ၊ ငါအိမ်နေရင်း ထွက်လာလို့ပါ၊ ဘယ်ကို
သွားတာမှတ်လို့၊ ဒီကိုလာတာပဲဟာ”

ကိုသူ့ကိုကြည့်ပြီး နွေဦး စုတ်တစ်ချက် သပ်မိသည်။ ကိုသူဟာ
မိန်းကလေးရှေ့မှာ ဘယ်လိုဝတ်စားရမယ်ဆိုတဲ့ပညာကို မတတ်သေးတာ
လား။

“ဘယ်ကိုပဲလာလာပေါ့၊ အိမ်ထဲက အိမ်အပြင်ထွက်ပြီဆို ကြည့်
ကောင်းအောင်တော့ ဝတ်စားသင့်တယ်”

“ခု ငါက ကြည့်မကောင်းလို့လား”

“အင်း၊ နည်းနည်း၊ ဒါပေမဲ့ နွေဦးမျက်လုံးထဲတော့ ကိုသူက
အမြဲကြည့်ကောင်းနေတာကို”

နွေဦးစကားကို အလေးမထားသူနယ် ကိုသူက အဖေရှိရာကိုသာ
မျှော်ကြည့်နေ၏။

နှင်းဆီခင်းတွေကြားထဲမှာ နှစ်ယောက်သား ရပ်နေရင်းက ကိုသူကပဲ
ဦးစွာခြေလှမ်း၏။ ထိုမှ နွေဦးလည်း ကိုသူ့နောက်က လိုက်ရသည်။ ကိုသူ
ဘာဆက်ပြောလာလေမလဲ ဆိုတာကိုလည်း နားစွင့်ထားရသေး၏။

“နင် လူတိုင်းရှေ့မှာ စကားကို အဲဒီလို တဲ့တိုးမပြောနဲ့”

လမ်းလျှောက်နေရင်းကပြောလိုက်သည့် ကိုသူ့စကားကြောင့်
ကိုသူ့ကျောပြင်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ခဲလိုက်၏။

“ဘာလို့လဲ၊ နွေဦးက အမှန်ပြောတာပဲ၊ လိမ်ညာရတာက
ကောင်းလို့လား”

“လိုအပ်ရင်လည်း လိမ်ညာရတာပဲ၊ မုသားဖြူဆိုတာ ကြားဖူးတယ်
မဟုတ်လား”

ကိုသူ့စကားမဆုံးခင်မှာပဲ

ရေဒီယိုပန်းဆိုင်

“မကြားဖူးပါဘူး”ဟု ဖြတ်ပြောလိုက်တော့ ကိုသူက နောက်ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်၏။ ဒီတော့ လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းကိုရပ်ပြီး ကိုသူ့ကို မျက်လုံးကလယ်ကလယ်နဲ့ ပြန်ကြည့်မိသည်။

“မကြားဖူးရင်လည်းနေတော့၊ ဦးလေးက ဘယ်မှာလဲ”

ကိုသူက ရပ်လိုက်ပြီး နှင်းဆီခင်းတစ်လျှောက် ဟိုဘက်၊ ဒီဘက် မျှော်ကြည့်ကာ အဖေ့ကိုရှာသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ မကြာခင်ကပဲ အဖေ့ကို တွေ့လိုက်သေး။ ခု ဘယ်ကို ရောက်သွားပါလိမ့်။

“နင်ပြောတော့ ဦးလေးက ဒီဘက်မှာဆို”

ကိုသူက နွေဦးကိုကြည့်ကာ အလိုမကျသလိုမေးတော့

“အင်းလေ” ဟု ငြူစူပြီး ပြန်ဖြေ၏။ နွေဦးလည်း တကယ် တွေ့လိုက်တာပဲ။ ခုမှ ဘယ်ကိုရောက်သွားသလဲ တကယ်မသိ။

“ကိုသူ”

လေသံပျော့နဲ့ခေါ်တော့ ကိုသူက မထူးဘဲ နွေဦးကိုကြည့်၏။

“အိမ်ထဲက စောင့်ပါလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရောက်လက်စနဲ့ နှင်းဆီ ပင်တွေ ကြည့်ကြမလား”

တကယ်က နှင်းဆီပင်တွေကို ကြည့်ချင်သူမှာ နွေဦးသာဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်တည်းလျှောက်ကြည့်ရတာထက် စကားပြောဖော်ပါရင် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရှိနိုင်သည်ပဲမဟုတ်လား။ ကိုသူ့ကိုကြည့်ရတာလည်း နှင်းဆီပင်တွေကို စိတ်ဝင်စား ကြည့်ချင်ပုံမျိုး။

“အင်း၊ အဲဒီလို လုပ်ကြတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ငါ့ကို နှင်းဆီအကြောင်း နည်းနည်းပြောပြလေ”

“ဟင်”

ကိုသူ့အပြောကြောင့် နွေဦး တကယ်ပဲ အခက်တွေ့သွားလေ၏။ အဖေ့နှင်းဆီပွင့်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး နွေဦးဟာ ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မသိ။ နှင်းဆီတွေကို ပျိုးထောင်သူမှာ အဖေပဲဖြစ်ပြီး နွေဦးတာဝန်ဟာ ခူးပြီးသား နှင်းဆီပန်းပွင့်တွေကို လာယူသည့်ဖောက်သည်တွေဆီ ပေးရုံသာ။ ပြီးလျှင် ပိုက်ဆံယူရုံ။ နှင်းဆီဆိုလျှင် ဆူးတွေပါပြီး နွေဦးတို့ခြံထဲက နှင်းဆီမှာ အနီနဲ့အဖြူများကြောင်း ဒီလောက်သာသိ၏။

နွေဦး အခက်တွေ့သွားပုံကိုကြည့်ပြီး ကိုသူပြုံးသည်။ ဟော ကိုသူရယ် ပြုံးပြန်ပြီ။ ကိုသူ၏ ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်က ပါးချိုင့်တစ်ခုဟာ

ခွက်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ ဟိုးငယ်ငယ်ကလေးဘဝကတော့ ကိုသူ ပြုံးပြီဆို ကိုသူ့ဘယ်ဘယ်ပါးတစ်ဖက် ခွက်သွားပုံကို သဘောကျမဆုံး။

ပါးချိုင့်ဟုလည်း ရေရေရာရာ မသိသေးပါဘဲ လက်ညှိုးနဲ့ သွားသွားထိုးသည်မို့ ကိုသူနဲ့ အမြဲတစေ ရန်ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို သတိရသည်။ နည်းနည်းလေးကြီးလာတော့ ကိုသူ့အပြုံးကို အစဉ်သဖြင့် မြင်ချင်လာ၏။ သို့နှင့်ပင် ကိုသူ့ရှေ့မှာဆို စကားမရှိ စကားရှာကာ ရယ်စရာမဖြစ်လျှင် တောင် ပြုံးစရာတစ်ခုခု ပြောတတ်မြဲ။ ကြာတော့သည့်တိုင် ကိုသူ့အပြုံးဟာ နွေဦးအတွက် ရိုးအိမ်သွား။ အမြဲလန်းဆန်းမြဲ။ ကြည်နူးရမြဲ။ ငေးရမြဲ။

“ကိုသူ”

“ဟင်”

“ပြုံးပါဦး”

ကိုသူက နွေဦးကို ကြောင်ပြီး တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် နွေဦးကို

“နင်ကတော့လေ” ဟု မာန်မပါသည့်လေသံဖြင့် တစ်ခွန်း ဆိုသည်။

“တကယ်တော့ နွေဦးက နှင်းဆီအကြောင်း သိပ်မသိဘူး ကိုသူရဲ့”

“နင် သိထားသင့်တာပေါ့၊ နှင်းဆီခြံပိုင်ရှင်က နှင်းဆီအကြောင်း

မသိတာ ရယ်စရာ ကောင်းမနေဘူးလား”

“ဟင် ကိုသူကလည်း၊ နှင်းဆီခြံပိုင်တာနဲ့ပဲ နှင်းဆီအကြောင်း

သိရရောလား၊ နှင်းဆီစိုက်တာက အဖေလေ၊ နွေဦးမှ မဟုတ်တာ”

“အတူတူပဲပေါ့”

“မတူဘူး၊ နှင်းဆီစိုက်ချင်တဲ့ဆန္ဒက အဖေမှာ နွေဦးမမွေးခင် ကတည်းက ရှိခဲ့တာတဲ့။ အဲဒါကလည်း အမေ့ကြောင့်၊ အမေက နှင်းဆီကို သိပ်ကြိုက်တော့ အမေနဲ့အိမ်ထောင်ကျချိန်မှာ နှင်းဆီစိုက်မယ်ဆိုပြီး တိုင်ပင် ခဲ့ကြတာ၊ အဖေနဲ့အမေ အိမ်ထောင်ဦးအစမှာ နှင်းဆီကို စပျိုးကြည့်ပေမဲ့ ဖြစ်ထွန်းမလာလို့ စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရတယ်ပြောတယ်၊ နွေဦးအထင်တော့ နှင်းဆီဟာ နွေဦးနဲ့ အကျိုးပေးသလားပဲ၊ နွေဦးအတော်ကြီးပြီးမှ နှင်းဆီကို သေချာစိုက်ပျိုးနိုင်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ စီးပွားဖြစ်တော့လည်း မဟုတ်သေး ဘူးပေါ့၊ သေချာတာကတော့ အမေထွက်သွားပြီးမှ နှင်းဆီတွေ ပိုလှလာခဲ့တာ”

နောက်ဆုံးအပြောမှာ နွေဦးက နီးစပ်ရာ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို လက် တစ်ဖက်ဖြင့် သာသာလေး ကိုင်းညွှတ်မိ၏။ နမ်းရှိုက်တာလည်း မဟုတ်။

ရေဒီယိုပန်းဆိုင်

ဒီအတိုင်း လက်က ကိုင်စရာမရှိလို့ ဆွဲယူလိုက်ပုံမျိုး။ ပြောလက်စ စကားထဲမှာ အမေပါလာတော့ ရင်ထဲမှာ နှင်းဆီဆူး စူးသလို နာကျင်ရသည်။ သို့သော် အမေအကြောင်း မပါလို့မဖြစ်။ ဒီနှင်းဆီခင်းဟာ အမေကြောင့် ဖြစ်တည် လာတဲ့ အဖေပျိုခင်းပဲ မဟုတ်လား။

ကိုသူကတော့ နွေဦးအနာကို သိ၍ထင် ဘာမှဝင်မပြောတော့။ နှင်းဆီပွင့်တွေကိုသာ လိုက်ပြီး တို့ကစားနေ၏။ သိမှာပေါ့။ နွေဦး၏ ဒဏ်ရာကို သိသူမှာ ကိုသူနှင့်နှင်းနုသာ ရှိတာမဟုတ်လား။ ပြီးခဲ့တဲ့ ဆယ်စုနှစ်ကျော်မှာ အမေထွက်သွားတော့ မြက်ခင်းထဲမှာ လူးငိုနေခဲ့တဲ့ နွေဦးကို အဖေရယ် ချောမရတော့ ကိုသူကပဲ စိုက်ခင်းအနောက်ဘက်က စမ်းချောင်းကို ခေါ်သွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ စမ်းချောင်းထဲမှာ ကိုသူရယ်၊ နွေဦးရယ်၊ နှင်းနုရယ် ငါးလေးတွေလိုက်ဖမ်းရင်း ရေကူးခဲ့ကြရင်း အမေကြောင့်ဖြစ်တဲ့စိတ်ကို ဖြေဖျောက်ခဲ့ရသည်ပဲ။

“ဒါပေမဲ့”

ဒါပေမဲ့ဆိုပြီး နွေဦး စကားမဆက်သေး။ ကိုသူ့မျက်နှာကို တည့် တည့်ကြည့်လိုက်၏။ ကိုသူကလည်း နွေဦးကို ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲဟူသော အကြည့်ဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။

“နှင်းဆီအကြောင်းကို သိအောင်လုပ်မှာ”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“တက္ကသိုလ်တက်မှာပေါ့”

“ဘာတက္ကသိုလ်လဲ”

ကိုသူက တိုးလိုက်တာဟု စိတ်ထဲက တစ်ချက် ဆိုမိသည်။ ဒီပုံ အတိုင်းဆို တည့်တည့်ပြောမှ သိတော့မှာပဲ။

“စိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်ပေါ့”

“စိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်” ဟု ကိုသူက သံယောင်လိုက်ပြီး မေးတော့ နွေဦးခေါင်းညိတ်သည်။

“နှင်းနုလည်း တက်မှာ”

“နှင်းနုရောပဲလား၊ ကောင်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ စိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်မှာ နှင်းဆီ အကြောင်းတွေ အများကြီးလေ့လာပြီး ကျောင်းပြီးရင် အဖေကိုလည်း ကူမယ်၊ နွေဦးကိုယ်တိုင်လည်း နှင်းဆီခင်းကို ခုထက်ပိုပြီး ချဲ့မယ်၊ ပြီးတော့

ရောင်စုံနှင့်ဆီခြံကြီးဖြစ်အောင် လုပ်မယ်”

လမ်းလျှောက်ရင်း နှင်းဆီပွင့်တွေကို လက်နဲ့ဆော့သလို တို့ထိ သွားရင်းက နွေဦး အားပါးတရ ပြောတော့ ကိုသူ့ထံက အပြုံးကို ထပ်မြင် ရပြန်သည်။

“အား ဒီလိုဆိုတော့ နွေဦးက နှင်းဆီပန်းပညာရှင်ကြီး ဖြစ်တော့ မှာပဲ။ အဲဒီလိုဆိုရင် နှင်းဆီတွေကို ဈေးတင်တော့မလားမသိဘူး၊ ငါ့အမေနဲ့ ငါ စီးပွားရေးပြောင်းရတော့မယ်ထင်တယ်”

ကိုသူက နွေဦးကိုကြည့်ပြီး ကျီစယ်သလို မျက်လုံးတွေ မှေးဝင်သွား သည်ထိပြောတော့ နွေဦး ဟက်ဟက်ပက်ပက် တစ်ချက် ရယ်မိသည်။

“စီးပွားရေးပြောင်းလို့ မရဘူး၊ နွေဦးက ကိုသူ့ကိုပဲ ဖောက်သည် ပေးမှာ၊ အင်းလေ ဈေးလျှော့ပေးရတာပေါ့”

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုသူက အကျယ်ကြီး ရယ်သည်။ နွေဦးစိတ်ထဲမှာ တော့ ဘဝဟာ သာယာလိုက်တာ။ အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနဲ့ ဒီလိုပဲ ဖြောင့်ဖြူးနေရင် ဘဝဆိုတာ အဖေပြောသလို စိတ်ပျက်ဖွယ် မကောင်းပါ ဘူးဟု ထင်မိသည်။ နွေဦးဘဝမှာတော့ နှင်းဆီလည်းရှိပြီ၊ အဖေလည်း ရှိပြီ၊ ကိုသူနဲ့နှင်းနုလည်းရှိပြီ၊ နောက်ထပ် တောင့်တစရာဆိုလို့ အမေပဲ ရှိတော့၏။

“ဟော အဖေက ဒီဘက်မှာပဲ”

နှင်းဆီခင်းက ဘယ်လောက်မှ မကျယ်ပါဘဲ အဖေ့ကို ရှာမတွေ့၊ တကယ်တော့ နှင်းဆီခင်းတွေကြားထဲမှာ ထိုင်နေသည်မို့ အဖေ့ကို မမြင် ရခြင်းပင်။

အဖေ့အနီးသို့ သာသာလေးလေးကပ်သွားတော့ ခြေသံကြား၍ထင် အဖေက လှည့်ကြည့်၏။ နွေဦးနဲ့ ကိုသူ့ကိုမြင်မှ အဖေ ထလာသည်။ လက်ထဲက ခက်ရင်းခွကို နှင်းဆီပင်ခြေရင်းမှာ ချထားလိုက်ပြီး လက်အိတ် ဝတ်ထားသည့် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို အသာပွတ်ခါ၏။

“ကိုသူ”

အဖေက ကိုသူ့ ကိုကြည့်ပြီးခေါ်တော့ ကိုသူက အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန် သည်။

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ဦးလေး”

နှင်းဆီပင်ခြေရင်းက ခက်ရင်းကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး ကိုသူမေး၏။

ရေဒီယိုပန်းဆိုင်

နွေဦးကတော့ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပြောသေး။ အဖေ့ကိုတစ်လှည့်၊ ကိုသူ့ကို တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်လုပ်နေရင်း အခြေအနေကို အကဲခတ်နေလိုက်သည်။

“မြေဩဇာကျွေးနေတာပါ။ ခုက နှင်းဆီတွေ ကိုင်းဖြတ်ချိန်ဆိုတော့ မြေဩဇာထည့်ရပြီ”

ကိုသူက “ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့” ဟု တစ်ခွန်းဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်၏။ ထို့နောက် နှင်းဆီပင်အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး မြေဩဇာထည့်ထားသည့် ပုံးကို သေချာကြည့်သည်။

“ကိုသူ ကိစ္စရှိလို့လား၊ သမီးဆီ လာတာလား”

ကိုသူနည်းတူ အဖေလည်း ထိုင်လိုက်ပြီးမေးတော့ ကိုသူက အဖေ့ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းခါပြသည်။ နွေဦးမှာသာ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိသေး။ အဖေနဲ့ကိုသူ့ကိုပဲ ဆက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“အမေက အိမ်ရှေ့မှာစိုက်ထားဖို့ နှင်းဆီပင်လိုချင်တယ်ပြောလို့ ထွက်လာခဲ့တာ၊ အများကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ပျိုးပင် သုံးပင်လောက်ပါပဲ ဦးလေး”

“မင်းအမေ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား၊ ဈေးထဲမှာ ပန်းဆိုင်ကြီး ရှိပြီး အိမ်မှာ ပန်းအလှလေးဘာလေး စိုက်ထားပါလားလို့ ပြောတုန်းက ပန်းစိုက်ရတာ လက်ဝင်တယ်တဲ့၊ ခုကျမှ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တောင် ထူးဆန်းနေတာ၊ အမေ ပန်းစိုက်တော့ ဆောင်းအဝင်ကြီး မိုးရွာတော့မှာပဲလို့တောင် စခဲ့သေး”

ကိုသူ့အပြောကို အဖေက ရယ်၏။ နွေဦးလည်း ဘာမှန်းမသိ လိုက်ရယ်မိသည်။

“အဲဒါဆိုလည်း ယူသွားလေ လာ”

အဖေက ပြောလည်းပြော၊ ထဖို့ဟန်ပြင်တော့

“မပေးပါနဲ့ ဝယ်ပါ့မယ်”

ဟုဆိုတော့ အဖေက “မလိုပါဘူးကွာ” ဟု တုံ့ပြန်တော့ ကိုသူ ငြင်းပြန်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ဦးလေး၊ မပေးနဲ့ ရတယ်၊ ပြီးတော့ အချိန်ရတယ်၊ အေးဆေးလုပ်ပါ၊ ဦးလေး မြေဩဇာကျွေးတာ ကြည့်ဦးမယ်၊ နှင်းဆီတွေကို ပျိုးထောင်ရတာ လွယ်မှာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ကြုံတုန်း ဗဟုသုတလေး ယူသွားပါရစေ”

အဖေနဲ့ကိုသူ ပြောသမျှ နှင်းဆီဒဿနကို ဘေးကနေပြီး ငေးငိုင်

နားထောင်ရမည်ဆိုလျှင် ဘယ်လောက် ပျင်းရိစရာ ကောင်းလိုက်မလဲ။
တွေးရင်း ခေါင်းခါမိသည်။ သို့တစေ ဒီနေရာက တစ်ဖဝါးမှ မခွာချင်သေး
သည်ကလည်း အမှန်။ နွေဦး လှည့်ပြန်သွားလျှင်တောင် ရိပ်မိလိုက်မည့်ပုံ
မပေါ်သည့် ကိုသူ့ကို ဘေးကနေငေးရင်း နှုတ်ခမ်းစုမလို ဖြစ်နေမိသည်။
ဒီအချိန်မှာ

ဒီတော့ သန့်သန့်လေးဝတ်ထားသည့် ဂါဝန်ပြာပြာအရှည်ကို
မြေကြီးမှုန့်တွေ ပေမှာစိုးသဖြင့် လက်နဲ့ အသာလေးကျုံ့သိမ်းလိုက်ပြီး
အဖေနဲ့ကိုသူ့အနားမှာ မသိမသာ ထိုင်လိုက်၏။ ကြည့်ဦး ဒီလို နောက်ပါး
ဆီကနေပြီး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည့် နွေဦးကို အဖေရော၊ ကိုသူပါ သတိပဲ
မထားမိတာလား၊ ဂရပ် မမူကြတာလား မသိ။ လှည့်လို့ပင် မကြည့်ကြ။

“ဒီအပင်တွေက ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

အဖေက အပင်ခြေရင်းကို ခက်ရင်းဖြင့် သာသာဆွဖို့ပြင်တော့
ကိုသူက အဖေ့ကို မကြည့်ဘဲ မေး၏။

“မနှစ်က စိုက်ထားတာဆိုတော့ တစ်နှစ်ကျော်တော့မယ်၊ နှင်းဆီပင်
က အနည်းဆုံး တစ်နှစ်သားလောက်မှာ ကိုင်းဖြတ်ပေးမှလေ၊ ခုက နီဝင်ဘာ
ဆိုတော့ အတော်ပဲ၊ ဒီအချိန် ကိုင်းဖြတ်ရအောင်လို့ ချင့်ချိန်ပြီး စိုက်ထား
ရတာ၊ ခုနေ ကိုင်းဖြတ်ထားတော့ ဖြတ်ပြီးစကိုင်းတွေက မိုးနဲ့မတိုးတော့
ဘူး၊ ခုတော့ မြေဩဇာ လိုက်ထည့်နေတာ”

အဖေပြောသမျှကို ကိုသူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်တော့ နွေဦး
လည်း ဘာရယ်မဟုတ် လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အဖေနဲ့
ကိုသူ့ကြားထဲ မနည်းတိုးဝင်ကာ နှင်းဆီပင်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသူလို
ကြည့်တော့ ကိုသူက နွေဦးကို ဘာဖြစ်တာလဲဟူသော မျက်နှာပေးနဲ့
ကြည့်သည်ကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပစ်လိုက်၏။

“နှင်းဆီပင်တွေက ဘယ်လောက်ထိ ကိုင်းဖြတ်ပေးရတာလဲဗျ”

“နှင်းဆီအမျိုးအစားပေါ် မူတည်တယ်၊ ဒီအပင်တွေကျတော့ ခု
ပထမတစ်ရာသီလောက်ပဲ အပင်အခြေကထွက်တဲ့ကိုင်းတွေ သန်အောင်
ဖြတ်ပေးတာ၊ နောက်နှစ်တွေဆို တကူးတက သိပ်ဖြတ်စရာမလိုတော့ဘူး၊
နာနေတာမျိုးနဲ့ ပိုးကျနေတာမျိုးလောက်ကြည့်ပြီး ဖြတ်ပေးရင်ရတယ်”

“ဪ ဒီအပင်တွေက ဘာမျိုးတွေလဲ”

“အခိုင်လိုက်ပွင့်တဲ့ အမျိုးတွေ၊ မနှစ်ကမှ စိုက်ထားတာ၊ မင်းတို့ဆီ

ရေဒီယိုပန်းဆိုင်

ပေးနေတာလည်း ဒီပန်းမျိုးတွေပါတယ်”

အဖေက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြတော့ ကိုသူက “ဟုတ်ကဲ့” ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို့နောက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေရင်းက နှင်းဆီပင်တွေကို ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုင်းဖြတ်တာကျတော့ရော ဦးလေးပဲလုပ်တာလား”

“မြဲအလုပ်သမားတွေနဲ့ အတူလုပ်တာပေါ့၊ အလုပ်သမားတွေကိုပဲ လွှတ်ထားလို့လည်း မရဘူး၊ ကိုင်းဖြတ်တာ အဆင်ပြေ၊ မပြေ လိုက်ကြည့်ရတယ်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်ဖြတ်ပေါ့”

“နှင်းဆီပင်တွေကို ကိုင်းဖြတ်ရတာက ဘာလိုလဲ ဦးလေး”

အဖေက ပုံးထဲက မြေဩဇာကို လက်တစ်ဆုပ်စာ ယူလိုက်ပြီး အပင်ခြေရင်းမှာ သာသာလေး ဖြူးလိုက်သည်။

“ကိုင်းဖြတ်တာကတော့ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ရှိတာပေါ့၊ ကိုင်းဆိုတိုင်းလည်း စိတ်ကြိုက်ဖြတ်ပစ်လို့ မရဘူးလေ၊ ဦးလေးတို့ခြံမှာတော့ အဓိကက အပွင့်အရည်အသွေးကောင်းဖို့ရယ်နဲ့ အပင်သန်ဖို့ရယ်ပေါ့၊ တချို့နှင်းဆီကိုင်းတွေက အားနည်းတယ်၊ အဲဒါမျိုးဆို ဖြတ်ပစ်လိုက်မှ နောက်ထပ် ထွက်လာတဲ့ ကိုင်းသစ်က အပင်သန်ဖို့ အထောက်အကူဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ နာနေတဲ့ကိုင်းတွေပေါ့၊ ကိုင်းဖြတ်တာက အပင်ကို လေဝင်လေထွက်ရော နေရောင်ရတာရော ပိုကောင်းစေတယ်”

“ဪ နှင်းဆီတစ်ပင်ပျိုးရတာ မလွယ်ဘူးနော်”

“မလွယ်တာကတော့ ဘာမှ မလွယ်ပါဘူးကွာ၊ ဦးလေးဆို နှင်းဆီခြံလုပ်ချင်တာ ကြာခဲ့ပြီ၊ အကောင်အထည်ပေါ်တာ မကြာသေးဘူး၊ အရင်တုန်းက နည်းမသိတာရော၊ မကျွမ်းကျင်တာရော လုပ်သလောက် မဖြစ်ဘူး၊ ခုလည်း အားမရသေးပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ လက်ပံမှာ နှင်းဆီစိုက်ခင်း ရှားတယ်နော်၊ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်စိုက်ခင်းတွေ ပေါပေမဲ့ နှင်းဆီကျ သိပ်မရှိသလိုပဲ”

“မြို့အထက်ဘက်မှာ တစ်ခြံရှိတယ်ကွ၊ မင်းသွားကြည့်ဦး၊ တော်တော်လှတယ်၊ ကျယ်လည်းကျယ်တယ်၊ ဦးလေးတောင် အဲဒီဘက်ကိုသွားရင် ခဏခဏ ဝင်ကြည့်ဖြစ်တယ်၊ အပွင့်တွေလည်း အရောင်စုံတယ်၊ သူတို့က ဓာတ်မြေဩဇာ ကျွေးတယ်ထင်တယ်”

“ဦးလေးတို့ကျတော့ရော ဓာတ်မြေဩဇာ မကျွေးဘူးလား”

အဖေက ရှေ့နားဆီက နှင်းဆီပင်အနီးကို ရွှေ့သွားရင်း
“ဦးလေးတို့က သဘာဝမြေဩဇာကို ပိုသုံးတယ်” ဟု ကိုသူ့ကို
မကြည့်ဘဲ ဆိုသည်။

အဖေအနီးက မြေဩဇာပုံးမှာ နွားချေးမြေဩဇာဖြစ်ကြောင်း နွေဦး
သိသည်။ ဒီနွားချေးတွေကို နှင်းနုတို့ဘကြီး ဦးအောင်လတ်တို့ဆီက ဝယ်ရ
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံဆိုလျှင် ဆန်ခါချပြီးသား နွားချေးရသည်လည်းရှိပြီး၊
ရံဖန်ရံခါဆို ဆန်ခါမချရသေးသည့် နွားချေးကို ရတတ်၏။ သို့ကလိုဆိုလျှင်
အဖေမှာ စိုက်ခင်းထဲက အလုပ်သမားတစ်ဦးဦးကို နွားချေး ဆန်ခါချခိုင်း
ရပြန်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဆန်ခါချပြီးသား နွားချေးကို အဆင်သင့်ရချင်
သော်လည်း စိုက်ခင်းများသည့်နယ်ဖြစ်၍ နွားချေးကိုတောင် အလှအယက်
ဝယ်ကြရသည်လည်း ရှိသည်။

“ဒါကျတော့ရော”

နွားချေးပုံကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ကိုသူ့မေးတော့

“နွားချေးတွေ”ဟု မဆိုင်းမတွ ဝင်ဖြေသည့် နွေဦးကို အဖေရော၊
ကိုသူပါ ပြိုင်တူကြည့်ရင်း ပြုံးကြ၏။ နွေဦးကတော့ ဘာမှ ဆက်မပြော။

“နွားချေးတွေလား၊ ညက်နေတာပဲနော်”

ကိုသူက နွားချေးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသူပမာ လက်နဲ့ ဖွဖွကိုင်
ကြည့်နေပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဆန်ခါချထားလို့ ညက်နေတာ၊ နွားချေးမှုန့်ပေါ့ကွာ”

“ဦးအောင်လတ်တို့ဆီကလား”

ကိုသူ့အမေးကို အဖေ ခေါင်းညိတ်၏။

“သဘာဝမြေဩဇာအနေနဲ့ တခြား ဘာတွေကို သုံးသေးလဲ”

ကိုသူဟာ တကယ်ပဲ စပ်စုတာပဲဟု တွေးမိသည်။ နှင်းဆီစိုက်မှာ
လည်းမဟုတ်ဘဲ ဒီလောက်သိရရင် တော်ပြီပေါ့။ ဘာတွေကို ဒီလောက်
သိချင်နေပါလိမ့်၊ မဆုံးနိုင်အမေးတွေကို မမောတမ်း ဖြေနေတဲ့ အဖေကို
လည်း ချီးကျူး၏။ နွေဦးမှာသာ ဘေးက နားထောင်ရင်း ပျင်းနေရပြီ။

“မန်ကျည်းရွက်ဆွေးလည်း သုံးတယ်”

“မန်ကျည်းရွက်ဆွေး”

“ဟုတ်တယ်”

ကြားတော့ကြားဖူးတယ်ဟု ကိုသူက ဆိုသည်။

ရေဒီယိုပန်းဆိုင်

“သဘာဝမြေဩဇာထဲမှာ သစ်ရွက်ဆွေးမြေဩဇာလည်းပါတော့ နှင်းဆီအတွက်ဆို မန်ကျည်းရွက်ဆွေးက အတော်ကောင်းတယ်၊ ဦးလေးတို့ ခြံထဲမှာ မန်ကျည်းပင်လည်းရှိတော့ မန်ကျည်းရွက်ဆွေးအတွက်တော့ ပူစရာမလိုဘူး”

နွေဦးမျက်လုံးထဲမှာ အိမ်ရှေ့က မန်ကျည်းပင်ကြီးကို မြင်ယောင်လာ သည်။ တစ်ခါတလေ မန်ကျည်းရွက်ကြွေတွေကို တံမြက်စည်းအရည်ကြီး တစ်လက်နဲ့ သိမ်းပြီး စုပေးရတာကိုလည်း မြင်လာ၏။ အဖေ မန်ကျည်းရွက် ကြွေတွေကို စုလှည်းခိုင်းသည်မှာ နှင်းဆီပင်တွေအတွက် ဆိုတာတော့ နွေဦးသိသည်။

“မန်ကျည်းရွက်ဆွေးက ဘာလို့လဲ ဦးလေး”

“မြေချဉ်ဓာတ်ရှိတဲ့ မြေကြီးမှာ နှင်းဆီက တော်တော်ဖြစ်ထွန်း တယ်လေ၊ မန်ကျည်းရွက်ဆွေးကို နှင်းဆီပင်ခြေရင်းမှာ ထည့်ပေးရင် မြေကြီးက အချဉ်ဓာတ်ရတဲ့ သဘောပေါ့”

“ဪ၊ တကယ်ပညာပါတာပဲနော်၊ ခုကျတော့ရော ပုံးထဲမှာ မန်ကျည်းရွက်ဆွေး ပါတာပဲလား”

ပုံးထဲကို မသိမသာကြည့်ပြီး ကိုသူမေးတော့ နွေဦးလည်း ပုံးထဲကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဒီလိုအရာတွေကို နွေဦး တကယ်ပဲမသိ။ ကိုသူ့လို မေးခွန်းမျိုးတွေလည်း ကြုံကြုံဖန်ဖန် ထွက်မလာ။ နှင်းဆီစိုက်ခင်းကို မနက် တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် ရေလောင်းသည်ပဲ သိ၏။ ပြီးလျှင် အပွင့်ပွင့်၊ ဖောက်သည်ပေး။ ဒါပဲ။

“မပါဘူး၊ မန်ကျည်းရွက်ဆွေးက သူ့ချည်းသက်သက် ကျွေးရ တာမျိုး၊ တခြားမြေဩဇာတွေနဲ့ မရောဘူး”

“ဪ၊ သဘာဝမြေဩဇာဆိုတော့ ကိုယ့်နယ်မှာလည်း ရနေ တာပဲ၊ မြေဩဇာအတွက် သိပ်ပူစရာမလိုဘူး ထင်တယ်နော်”

“မထင်နဲ့ ကိုသူ့ရေ၊ လက်ပံမှာက စိုက်ခင်းတွေချည်းပဲ၊ မင်းလည်း သိတာပဲ၊ နွားချေးကိုတောင် အလှအယက်ဆိုသလို ဝယ်နေရတာ၊ လက်ပံ မှာတော့ နွားချေးပေါပါတယ်၊ မြင်းချေးတို့၊ ကြက်ချေးတို့လည်း ထည့်လို့ ရပေမဲ့ ဦးလေးကတော့ နွားချေးကို ပိုသဘောကျတယ်”

“ဝက်ချေးဆိုရော ရလားအဖေ”

နွေဦးအမေးကြောင့် အဖေက ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်သည်။

“ရတာပေါ့၊ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အညစ်အကြေးက အပင်တွေ အတွက် မြေဩဇာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နှင်းဆီအတွက်ဆိုရင်တော့ ဝက်ချေးက အသုံးဝင်ပေမဲ့ သိပ်မသုံးတာ ကောင်းတယ်”

“ဦးလေး နှင်းဆီခြံကို ချဲ့ပါဦးလား၊ နွေဦးလည်း အရွယ်ရောက် လာပြီပဲ၊ ကူဖို့ ရနေပြီကို”

အဖေက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခါးကို အသာကိုင်တော့ အဖေလက်ကို နွေဦး အလိုက်တသိ ကူတွဲလိုက်သည်။ ကိုသူက မြေဩဇာပုံးကို သူ ကိုင်မည်ဟုဆို၏။ အဖေ ခေါင်းခါသည်။

“ထားခဲ့ ကိုသူ၊ နောက်နေ့ ပြန်ဝင်ဦးမှာဆိုတော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ သမီးက နှင်းဆီအကြောင်း အများကြီး လေ့လာရဦးမှာ၊ သူလုပ်ချင်တယ် ဆိုရင် ချဲ့ရမှာပေါ့”

“နွေဦးက နှင်းဆီခြံကို ခုထက်ပိုပြီး အကျယ်ကြီးလုပ်မှာအဖေ၊ စိတ်မပူနဲ့၊ နွေဦးလည်း နှင်းဆီတွေကို ချစ်ပါတယ်”

နွေဦးစကားကြောင့်

“ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ” ဟု ကျီစယ်သလို အဖေဆိုသည်။

ရှေ့က အဖေလျှောက်တော့ ကိုသူရော နွေဦးပါ ဖြည်းဖြည်း လိုက်လျှောက်ကြသည်။ နှင်းဆီခြံအဆုံးနားကိုရောက်တော့ နှင်းဆီပျိုးပင် လေးတွေ စီစီရီရီ ထားသည့်နေရာမှာ အဖေရပ်သည်။ ပြီးတော့ ကိုသူ့ကို ကြည့်ပြီး

“ကြိုက်တာယူသွားကိုသူ၊ ပိုက်ဆံပေးမနေနဲ့” ဟု တစ်ခွန်း ဆိုပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွား၏။ ကိုသူက “နေပါဦး ဦးလေး”ဟု လိုက်ခေါ်သော်လည်း မကြားယောင်ပြုလျက် အဖေ ထွက်သွားသည်။ နှင်းဆီပျိုးပင်တွေကို တစ်ပင်ချင်းစီကြည့်ပြီး ကိုသူက အပင်သေးသေး သုံးပင်ကို ရွေးယူ၏။ ပြီးတော့ နွေဦးထံ ပိုက်ဆံပေးတော့ နွေဦးက လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ ယှက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ အဖေက မပေးနဲ့လို့ပြောသွားတာ မကြားဘူး လား၊ ယူသွားပါ ကိုသူကလည်း”

“ဟာ မဟုတ်တာ၊ ယူပါ နွေဦးရဲ့ အားနာစရာ၊ နှင်းဆီ တစ်ပင်ဖြစ်ဖို့ လွယ်တာမှတ်လို့”

“အာ၊ မယူပါဘူး၊ နှင်းဆီပင် ယူသွားပြီးရင် ကျေးဇူးတင်စိတ်နဲ့

ရေဒီယိုပန်းဆိုင်

သေချာဖြစ်ထွန်းအောင်သာ ပြုစုပေး”

ဟု နွေဦးပြောတော့ “အမယ်၊ နင်ကများ” ဟု ကိုသူဆိုသည်။
နွေဦး ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေလိုက်၏။

“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဦးလေးကိုပါ ကျေးဇူးတင်တယ်
လို့ ပြောပေးဦး၊ သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ပျံ့မယ်လို့။”

“ကောင်းပြီလေ”

နွေဦးက ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ပျိုးပင်သုံးပင်ကို ကိုသူက လှမ်းယူ
နေ၏။ နွေဦးက ကူပေးမယ်ဟုဆိုကာ ကိုသူ့ဆီက ပျိုးပင်တစ်ပင်ကိုယူပြီး
ရှေ့က သွားနှင့်သည်။

“ဆိုင်ကယ်နဲ့လာတာလား”

နွေဦးမေးတော့ နောက်ပါးဆီက “အင်း” ဟူသော ကိုသူ့ ဖြေသံကို
ကြားရသည်။

“နှင်းဆီပွင့်လာရင် နွေဦးကို ပြောဦးနော် ကိုသူ”

“အင်းပါဟ၊ ပြောပျံ့မယ်”

ကိုသူ့အဖြေကို နားထောင်ရင်း နွေဦး ကျိတ်ပြုံးမိ၏။ တကယ်က
ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောခင် နွေဦးကိုအရင်ပြောဟု ပြောချင်တာမျိုး။ ကိုသူ့
အိမ်မှာပွင့်သည့် နှင်းဆီဦးကို ဦးစွာ မြင်ရသူမှာ နွေဦးသာ ဖြစ်ချင်၏။
နွေဦးကတော့ ကိုသူ့အိမ်က နှင်းဆီပွင့်ရက်ကို လက်ချိုးရေ စောင့်နေမိ
မလား မသိတော့။

အပတ်စဉ် နွေဦး စောင့်မျှော်ရသည့် သောကြာနေ့ကို ရောက်လာ
ခဲ့ပြန်ပြီ။ ဒါနဲ့ပဲ ထုံးစံအတိုင်း ရေဒီယိုနားမှာ ထိုင်မိပြန်ပြီ။ တမ်းတလွမ်းရ
အစီအစဉ်က နွေဦးအတွက်တော့ နံနက်စောစောလို့ ပြောလိုရသည့် မနက်
ရှစ်နာရီခွဲအချိန်မှာ လာခြင်းကြောင့် အိပ်ရာက စောစောထရသည်။
နွေဦးထက် စောပြီးအိပ်ရာထသည့်အဖေက စိုက်ခင်းထဲမသွားခင် ကြော်
ပေးခဲ့သည့် ထမင်းကြော်ကို ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော် အတူယူလာပြီး အိမ်ရှေ့
မန်ကျည်းပင်အောက် ကွပ်ပျစ်မှာ ထိုင်၏။

စောင့်နေရသည့်နေ့ကိုတော့ လွဲလို့မဖြစ်။ နွေဦးမှာ စိတ်စော
တတ်သူမို့ ရှစ်နာရီခွဲမှဆိုသော်လည်း ရှစ်နာရီမထိုးခင်ကတည်းက ရေဒီယိုကို

ဖွင့်ရပြီ။ ပြီးလျှင် ရေဒီယိုအပါးက တစ်ဖဝါးမှမခွာနိုင်ဘဲ အစီအစဉ်တွေကို မကြားသိလိုက်မှာ စိုးသဖြင့် အသက်တောင် ကောင်းကောင်းမရှူရဲ။ ဒီလို အဖြစ်ကို နှင်းနုကိုပြောမိတိုင်း

“နှင်းကိုက အကဲပိုတာပါ” ဟု နှင်းနုပြောသည်ကို မကျေနပ်ချင်။ သို့ကလိုဆို

“နှင်းမှ မခံစားဖူးတာ” ဆိုပြီး ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ပြန်ပြောရပြန်။ နွေဦး ထိုသို့ပြောတိုင်းလည်း ပြန်ပြီး အလျှော့ပေးရသူမှာ နှင်းနုပဲ မဟုတ်လား။

ရေဒီယိုကို ဘေးမှာချ၊ ကော်ဖီပူပူလေး မှုတ်သောက်၊ အနီးအပါးဆီက စိုက်ခင်းတွေကို ဖြတ်ဝေလာသည့် လေနုလေးတွေကို မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီး ရှူ။ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီဆို အမြင်ထဲကို ရောက်လာသည့် အဖေ့နှင်းဆီတွေ။ ဘဝဟာ တကယ်ပဲ လောကစည်းစိမ်ကို ခံစားနေပုံမျိုး။ နွေဦးမှာ အပူအပန်ဆိုလို့ အမေ့ကို တွေ့ချင်တာရယ်ပဲ။ ဒါကြောင့်သာပဲ သောကြာနေ့တိုင်းဆို စောစောစီးစီး ရေဒီယိုဖွင့်ရ၏။

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တမ်းတလွမ်းရ အစီအစဉ်လေးက ပြန်လည်ကြိုဆိုပါတယ်”

ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်လိုက်ပြီး နှင်းဆီပွင့်တွေကို မျှော်ကြည့်လျက်က စောင့်မျှော်နေသည့် အစီအစဉ် ရောက်လာပြီမို့ ကော်ဖီဖွက်ကို အသာလေး ပြန်ချလိုက်ပြီး ရေဒီယိုသံကို နားစွင့်လိုက်သည်။

“ဒီအစီအစဉ်လေးကို အပတ်စဉ် စောင့်မျှော်အားပေးနေကြတဲ့ ပရိသတ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြားရင်း ပထမဦးဦးဖျားဖျားစာလေးကို ဖတ်ပြချင်ပါတယ်”

နွေဦးစာများလား နားစွင့်လျက်က ရင်ခုန်နေရ၏။ ရေဒီယိုအသံကို အနည်းငယ်မျှ ထပ်တင်လိုက်ပြီး ပထမဦးဆုံးဆိုသည့် စာပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်သူများ ဖြစ်လေမလဲ။ နွေဦးလိုပဲ အမေ့ကို သတိရကြောင်း ရေးထားတဲ့စာလား။ ဒါမှမဟုတ် အဖေ့ဆီကိုလား၊ သူငယ်ချင်းတွေဆီကိုလား။ ခေါင်းထဲမှာ အတွေးပေါင်းစုံ ဝင်လို့လာသည်။

ဒီအစီအစဉ်ကို နားထောင်ရတိုင်း နွေဦးမှာ စိတ်လှုပ်ရှားရ၏။ အထူးသဖြင့် မိသားစုဝင် တစ်ဦးဦးထံကို ပို့သည့်စာမျိုးဆိုလျှင် ‘ဪ’ ငါ့လိုပဲလား၊ ငါနဲ့တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ’ ဆိုပြီး ဝမ်းနည်းမျက်ရည်လည်ရ

ရေဒီယိုပန်းဆိုင်

သည်။ ပြီးတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း အတပ်မသိသော်လည်း 'မြန်မြန်
တွေ့ပါစေ၊ တစ်ဖက်ကလူလည်း မြန်မြန်သိပါစေ'ဟု ကိုယ်ချင်းစာပြီး
ဆုတောင်းပေးရ၏။

သို့ကလို စာတွေကို တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ဖတ်ပြပြီးသွားတိုင်း
ငါ့အလှည့် ငါ့အလှည့်ဆိုပြီး ရင်တမမနဲ့ ဆက်မျှော်။ နောက်ဆုံး အစီအစဉ်
ပြီးသွားသည့်တိုင် နွေဦးအလှည့်မှ ရောက်မလာရင် ရေဒီယိုကို စိတ်တိုတိုနဲ့
ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး လေမရှူရသည်မှာ တစ်လမျှ ကြာနေသူလို သက်ပြင်း
ရှည်ကြီးကို ဆွဲဆွဲငင်ငင် ချမည်။ ပြီးတော့ အစီအစဉ်ကို စိတ်တိုင်းမကျလိုက်
တာဟု တွေးမည်။

“ဒီတစ်ခါ စာလွှာရှင်က အဆန်းသားဗျ”

ရေဒီယိုက အသံတွေသည် နွေဦးနားဝန်းကျင်မှာ ဝေ့ခနဲဝေ့ခနဲ။
ဘာဖြစ်ဖြစ် အလှည့်ရောက်ချင်လျှင်တော့ စိတ်ရှည်ရမည်ပါ။ အေးလေ
ဘာအလုပ်ရှိတာမှတ်လို့၊ ဒီအတိုင်း နားထောင်နေလိုက်ရင် ရတာပဲဟာကို။

“သူက အရင်တစ်ပတ်ကတော့ သူ့ရဲ့ငယ်ချစ်ဦးကောင်မလေးဆီကို
စာတွေ တသိတတန်းကြီး ရေးပို့ပေမဲ့ ဒီတစ်ခါမှာတော့ Sondia ရဲ့ First
Love ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးကို ဖွင့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုထားပါတယ်။ ပြီးတော့
ဒီသီချင်းထဲမှာပါတဲ့ စာသားတစ်လုံးချင်းစီဟာ အချစ်ဦးကောင်မလေးဆီကို
သူပြောချင်တဲ့ စကားတွေပါပဲတဲ့၊ တကယ်ပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲရှိတဲ့ အချစ်ဦးပါပဲ၊
ကဲ ကျွန်တော်တို့ First Love ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးကို နားထောင်
ကြည့်ရအောင်”

ဘာလဲဟ၊ သီချင်းလည်း တောင်းလို့ရတာပဲလား။ မတွေ့တာ
ကြာတဲ့ သူတွေဆီကို သတိတရ လှမ်းလှမ်းပို့ရတဲ့ အစီအစဉ်မှာ ဘယ်အချိန်
ကတည်းက သီချင်းတောင်းလို့ ရသွားသလဲ နွေဦး မသိလိုက်။ ပြီးတော့
ဒီစာပိုင်ရှင်က အပတ်စဉ်လိုလို ပါလာနေကျပဲ။ သူက ဘာလို့လဲ။ နွေဦးစာတွေ
ကျတော့ရော တစ်ခါပါဖို့အရေး ဘာလို့ အကြာကြီး စောင့်ရတာလဲ။

ပြီးတော့ Sondia ဆိုတာကရော ဘယ်သူလဲ။ တစ်ခါမှ မကြား
ဖူးတဲ့ အဆိုတော်။ နားထောင်ကြည့်ရသေးတာပေါ့။ စာသားတွေက ဘယ်လို
မျိုးပါလိမ့်။

“..”

“..”

“..”

သီချင်းကို နားထောင်လိုက်တော့မှ ပိုပြီး အံ့အားသင့်ရ၏။ နွေဦး နားလည်နိုင်သည့် ဘာသာစကားမဟုတ်ဘူးပဲ။ အင်္ဂလိပ်သီချင်းလည်း မဟုတ်။ ကိုရီးယားသီချင်းတဲ့။ သူ့အချစ်ဦးကရော ဒီသီချင်းကို နားထောင် ပြီး ဘာပြောမှာပါလိမ့်။ နွေဦးလိုပဲ ဘာတွေဆိုသွားတာလဲဆိုပြီး အူကြောင် ကြောင် တွေးနေလေမလား။

‘တကယ်ပါပဲ သီချင်းအဓိပ္ပာယ်လေး သိရရင် ကောင်းမှာကို’

ရေဒီယိုကို မျက်စောင်းတစ်ချက် သာသာလေး ထိုးပစ်လိုက်ပြီး ထမင်းကြော်တစ်လုတ် စားလိုက်သည်။ ဘယ်လောက်ပဲ မေ့မရအောင် ချစ်ပါစေဦး၊ ကလေးပေါက်စ ဘဝကတည်းက သိခဲ့တဲ့သူတဲ့။ ပြီးတော့ ဘာမှလည်း သေချာ နားမလည်နိုင်ကြသေးတဲ့အရွယ်ပဲ။

တွေ့ခဲ့ကြတာလည်း ဘယ်လောက်မှ မကြာပါဘဲ အဲဒီလို သေးသေးလေးတွေက ချစ်တယ်တဲ့လား၊ ရယ်ချင်လိုက်တာ။ အချစ်ဆိုတာ ဖြူသလား၊ မည်းသလားတောင် မခံစားနိုင်သေးတဲ့အရွယ်မှာ ဆော့ဖော် ဆော့ဖော် ဖြစ်ခဲ့တာကို အချစ်လို့ထင်နေတဲ့ စာလွှာပိုင်ရှင်ကို နွေဦး သနား လိုက်တာ။ ပြီးတော့လည်း အဆက်အသွယ်များ ရလေမလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့် ချက်နဲ့ ရေဒီယိုက ကြိုးစားတော့လည်း တော်တန်ရုံလူတွေ နားမလည်နိုင် သည့် ကိုရီးယားသီချင်းနဲ့တဲ့။ တကယ်ကြောင်တဲ့လူပဲ။

“အစ်ကိုရေ သီချင်းလေးက နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်နော်၊ ကျွန်တော်တို့ နားမလည်ဘူးဆိုပေမဲ့ အနုပညာမှာ ဘာသာစကားတွေ မလိုဘူးဆိုသလို သီချင်းလေးက ဆွေးဆွေးလေးနဲ့ မရှိတဲ့ အချစ်ဦးကို တောင် သတိရသွားတယ်ဗျာ”

ရေဒီယိုထဲက တင်ဆက်သူနှစ်ဦးကတော့ သီချင်းအကြောင်းကို အပြန်အလှန်ပြောနေကြရင်း အတိုင်အဖောက်ကို ညီနေကြ၏။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့တွေ ဆက်ပြီးတော့ သီချင်းလေးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပြလိုက်ကြရအောင်လား၊ ဟုတ်ကဲ့ စာလွှာပိုင်ရှင်က သီချင်းလေးရဲ့ အကြောင်းအရာကို သူ့ငယ်ချစ်ဦး ကောင်မလေးသိစေဖို့ ထပ်ဆင့် ပြောပြထားတာလေးကို ဖတ်ပြချင်ပါတယ်၊ နားထောင်ကြည့်ကြပါ ဦး ခင်ဗျာ”

ဟော နွေဦးခန္ဓာကိုယ် မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ဘာသာပြန် ပါ ပို့ထားသေးတာပေါ့၊ အာ တကယ့်ကိုပါပဲ။ ဒါဆို အဲဒီလူက ကိုရီးယား

ရေဒီယိုပန်းဆိုင်

ဘာသာစကား တတ်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း ငယ်သေးတဲ့အချစ်မို့ မလေးစားစရာတော့ မရှိတော့ဘူးပဲ။ စိတ်ထဲမှာတော့ 'သူ့ကောင်မလေး ကြားသိပါစေ' ဟု ဆန္ဒပြုနေမိသည်။

“မင်းကို ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့တဲ့ အချိန်

ရင်ခုန်သံတွေ ရပ်မတတ် ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ အမှတ်တရ

မဟုတ်မှလွဲ အဲဒါကို မင်း ရိပ်မိခဲ့လေသလား

မင်းရိပ်မိသွားမှာ စိုးတာကို မှတ်မိနေသေးတယ်

မင်းရဲ့ အသံလေးက စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းတယ်

မင်းနဲ့အတူ လမ်းလျှောက်ရတာကိုလည်း နှစ်သက်တယ်

ဟုတ်တယ်... ကိုယ်တို့ အဲဒီလို အချိန်လေးတွေ ရှိခဲ့တယ်

ရင်တစ်ခုလုံးနဲ့ မင်းကို ချစ်ခဲ့တယ်

မင်းဟာ ငါ့အတွက်တော့ နေ့စဉ် အချစ်ဦးပါပဲ

နွေဦးနှင်းတွေ ကျတာကို စောင့်ရသလို မင်းကို စောင့်နေခဲ့တယ်”

“ကဲ သီချင်းလေးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖတ်ပြလို့ ပြီးပါပြီ၊ အချစ်ဦးဆိုတဲ့ သီချင်းနာမည်လေးနဲ့လိုက်အောင် စာသားတွေဟာ အချစ်ဦးကို စောင့်မျှော် နေသလိုပါပဲ။ စာလွှာရှင်လည်း အချစ်ဦးနဲ့ အမြန်ဆုံး ပြန်လည် ဆုံတွေ့နိုင်ပါ စေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်ခင်ဗျာ”

တင်ဆက်သူတွေ သီချင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖတ်ပြပြီးတဲ့အခါမှာ တော့ နွေဦး၏အကြည့်တွေသည် မြေကြီးကိုပဲ သတိလက်လွတ် ငေးနေမိ၏။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး။ သီချင်းစာသားလား၊ ကဗျာ စာသားလားတောင် သေချာမသိတော့။ အင်းလေ သီချင်းဟာလည်း ကဗျာ တစ်မျိုးပဲပေါ့။ စာသားမှာ သံစဉ်ကပ်လိုက်ရင် သီချင်းဖြစ်တာပဲကို။ ဒါနဲ့ ဘာလို့ ဒီလိုမျိုး ရင်ထဲမှာ ကျဉ်နေရပါလိမ့်။ စာသားတွေကပဲ ထိမိလို့ လား၊ နွေဦးကပဲ ထိရှုလွယ်လေသလား။ မဟုတ်သေး၊ နွေဦးဟာ သီချင်း တွေကို မက်မက်မောမော ရှိသူမှ မဟုတ်တာ။ သီချင်းတွေကိုချစ်တဲ့သူက ကိုသူပဲ မဟုတ်လား။ တစ်ခါတလေ ကိုသူ့ဆီက နွေဦး တစ်ခါမှ မကြား ဖူးသည့် သီချင်းသံတွေကို ကြားရလေ့ရှိ၏။ သို့ဆိုလျှင်

“အဲဒါ ဘာသီချင်းလဲ ကိုသူ၊ ဘယ်သူဆိုထားတာလဲ” ဟု

သီချင်ဇောဖြင့် မေးမိလျှင်

“ဒီသီချင်းတောင် မသိဘူးလား” ဆိုပြီး ပြန်မေးလာသည့် ကိုသူ့

အမေးနဲ့ အပြောတွေကို မခံချင်စိတ် ဖြစ်ရလွန်းလို့သာ Youtube ထဲမှာ သီချင်းတွေကို လိုက်ရှာပြီး နားထောင်ရ၊ ရေဒီယိုကလာသည့် သီချင်း အသစ်အဆန်းတွေကို မြည်းစမ်းရနဲ့ သီချင်းနားထောင်ဖို့ ဖြစ်လာသည်မှာ ကိုသူ့ကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား။

နွေဦး ပင်ကိုဗီဇမှာ အနုပညာဆိုသည့် အမှုန်အမွှားလေးမျှပင် ကပ်ငြိပါမလာဘူးနဲ့ တူပါရဲ့။ အနုပညာ ရေခံမြေခံ မကောင်းတာမျိုးလည်း မဟုတ်သလို။ နွေဦးမှာ အဖေရော၊ အမေပါ အနုပညာစိတ်ကလေးတော့ ရှိကြတာပဲ။ အဖေနဲ့အမေ ချစ်ခင်စက အမေ့ကို အဖေက ဂစ်တာတီးပြီး မကြာခဏ သီချင်းဆိုပြဖူးကြောင်း အဖေ့ဆီက ကြားသိရ၏။ နွေဦးကျမှ ဘယ်လိုပါလိမ့်။

“မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ အချစ်ဦးပါပဲ၊ နှင်းတွေကျတဲ့အချိန်ထိ မင်းကို စောင့်ပါ့မယ်”

နောက်ဆုံးစာသားက နွေဦးရင်ထဲမှာ ငြိကျန်ခဲ့၏။ ဒီလိုဆိုတော့ လည်း ငယ်ချစ်ဦးကို စောင့်နေရတာ အတော်ပင်ပန်းမှာပဲ။ စောင့်ရတဲ့ အလုပ်ဟာ အပြောလွယ်သလောက် ခက်ခဲတာ နွေဦး သိတာပေါ့။ ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်နိုင်ပါတယ်ပြောပြော၊ နေ့ရက်တွေ ကြာလာ လို့မှ မျှော်လင့်ချက်ရောင်နီဦးလေး သန်းမလာဘူးဆိုရင် လက်လျှော့ချင် ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ပြန်တွေ့ရရင်ဆိုတဲ့ အတွေးလေးကို ရင်ထဲမှာ ထည့်ကြည့်လိုက်ရင် စောင့်ဆိုင်းလိုစိတ်တွေဟာ ထပ်မံ နိုးကြွလာကြပြန် ရော။

နွေဦး အမေ့ကို စောင့်သလိုမျိုး။

ရေဒီယိုက စာတွေ တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင်သာ လာသွားသည်။ နွေဦးစာမှာ ပါမလာသေး။ ဒီတစ်ခါလည်း မပါဘူးပေါ့။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချပြီး ရေဒီယိုကို ပိတ်လိုက်၏။ မျှော်သာမျှော် ပေါ်မလာသည့် သောကြာ မနက်ခင်းတွေကို မုန်းလိုက်တာ။

“အဖေ”

မန်ကျည်းကိုင်းတွေကြားထဲမှာ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ မြင်နေရသည့်လကို မော့ကြည့်ရင်း အဖေ့ကို တိုးဖွဖွခေါ်လိုက်သည်။ ကြယ်တွေကတော့

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

ခတ္တာခင်ကို ၁၅.၈.၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ဦးမြင့်အောင်၊ ဒေါ်ခင်သန်းရွှေ တို့မှ ရခိုင်ပြည်နယ် တောင်ကုတ်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲကို အ.ထ.က(၁)တောင်ကုတ်မှ ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ရှေးဟောင်းသုတေသန ပညာဖြင့် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့ပြီး ၂၀၁၆ ခုနှစ်တွင် သရေခေတ္တရာမှ **အုတ်ခွက် ဘုရားများကို လေ့လာခြင်း** စာတမ်းဖြင့် မဟာသုတေသနဘွဲ့ကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၁၉ ခုနှစ်တွင် ပါရဂူဘွဲ့ကြို တက်ရောက်ခဲ့သည်။

တောင်ကုတ်မြို့နယ်မဂ္ဂဇင်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်း၊ မဟေသီ မဂ္ဂဇင်း၊ Faces မဂ္ဂဇင်းနှင့် မဂ္ဂဇင်းအချို့တို့တွင် ဝတ္ထုတို၊ ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့ပြီး ပထမဆုံးလုံးချင်းဝတ္ထုဖြစ်သည့် **ငေးရင်းဝေးကျန်ရစ်တဲ့ ကမ္ဘာ** ကို မဟာစာပေမှ ၂၀၂၀ ခုနှစ်တွင် စတင် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့သည်။ ထို့နောက် **အနောက်ရပ်ဆီမှာ ငို** ၊ **မြက်ခင်းပြင်အလွတ်**၊ **ထုံးဆက်လက်ကျန်**၊ **အတိတ်စိုက်ခင်း**၊ **အလွမ်းမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်** **စီးမျောရင်း နစ်မြုပ်နေသော** စသည့်ဝတ္ထုများ ရေးသားခဲ့သည်။

ဆက်လက်၍လည်း ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ ရေးသားဖန်တီးလျက် ရှိသည်။
